

1972 ஆகஸ்ட் 17]

(திரு. நா. வீராசாமி தலைமை)

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : தலைவரவர்களே, இந்த சட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய பலவீனங்களைப் பற்றி இந்த அரசு புரிந்து அமைச்சரவர்கள் வாக்குறுதியளித்ததை முன்னிட்டு நான் என்னுடைய தீர்மானத்தை வலியுறுத்தவில்லை.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : திரு. சுப்பையா அவர்களின் தீர்மானம் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்படுகிறது.

(ii) தனித் தீர்மானங்கள்

(அ) கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பளித்தல்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : அடுத்து, கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பளித்தல் குறித்த தீர்மானம். 9—12—1971, 1—4—1972 ஆகிய நாட்களில் முன்னுரைக்கப்பட்டு விவாதிக்கப்பட்ட கிழக்கண்ட தனித் தீர்மானத்தின்மீது மேலும் விவாதம் தொடரும்.

“கைத்தறித் துறையின் பாதுகாப்பிற்கும், கைத்தறி நெசவாளர்களின் உரிமைகளைச் செயல்படுத்துவதற்கும் விரைவில் தகுந்த சட்டம் இயற்றப்படலாமென இந்த அவை கருதுகிறது என்று திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி கொண்டு வந்த இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் தமது உரையைத் தொடருவார்கள்.

திரு. கே. ஏ. வகாப் : தலைவரவர்களே, சென்ற கூட்டத் தொடரில் நான் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது மாண்புமிகு சபாநாயகர் அவர்கள் அடுத்த கூட்டத்தில் தொடர்ந்து பேசலாம் என்று சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : அதற்கும் முந்திய தொடரில் பேசினீர்கள். அதற்கு அடுத்து ஒரு நாள் விவாதம் நடைபெற்றது. அதைத் தொடர்ந்து இப்போது அம்மையார் அவர்கள் உரையாற்றுவார்கள்.

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி: தலைவரவர்களே, இந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்களைப் பற்றிக் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற இந்த தீர்மானம் மிக மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை நான் இந்த அரசுக்கு நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன். குறிப்பாக தமிழகத்திலே பல லட்சக்கணக்கான நெசவாளர்கள் இருக்கும்போது இந்தப் பிரச்னையை எப்படி தீர்க்கப்போகிறோம் என்ற நிலைதான் இருக்கிறதே தவிர இதை தீர்ப்பதற்கான திட்டவட்டமான முயற்சிகளை அரசு எடுக்கவில்லை என்று நான் குற்றஞ்சாட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். குறிப்பாக முன்னர் சொன்னது போன்று, நெசவாளர் குடும்பத்தில் பிறந்த திருவள்ளுவரைப் பாராட்டுகிறவர்கள் அவர் குலத்தை பார்க்காமல் இருக்கிறார்களே என்று கவலைப்படுகிறேன். வள்ளுவரைப் பாராட்டக் கூடியவர்கள் அவர் பிறந்த குலம் எப்படி நசிந்து கொண்டிருக்கிறது, அவர்கள் என்னென்ன பிரச்னைகளில் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்வது அத்தியாவசியம் என்று நடவடிக்கை எடுக்கிறார்களாவென்றால் இல்லை. சமீப காலத்தில் கூட சேலம் நெசவாளிகள் உண்ணாவிரதம் இருக்கப் போவதாக சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மதுரையில் ஊர்வலம் நடத்தி அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். இப்படி உண்ணாவிரதம் இருந்து ஊர்வலம் நடத்தி பிரச்னையை அரசின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தாலும் இவர்கள் வழக்கம் போல நடத்தப்படும், கோட்டையை நோக்கி வரட்டும், சிறை கூடத்திற்கு செல்லட்டும், அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அரசு தட்டிக் கழிக்குமேயொழிய இந்தப் பிரச்னைக்கு என்ன செய்வது என்று உடனடியாக முயற்சிகளை எடுக்கிறார்களாவென்றால் இல்லை என்று சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

உதாரணத்திற்கு நூல் விலையை எடுத்துக் கொண்டோமானால் நூல் விலை எக்கச்சக்கமாக ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது என்று நெசவாளர்கள் கூறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்னையைப் பார்த்தால் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. நூல் விலையோ ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆடையின் விலையோ குறைவது கிடையாது. ஆனால் நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்கிற பருத்திக்கு மாத்திரம் விலை குறைந்து கொண்டிருக்கிறது. இதைப் பார்க்கும்போது அரசாங்கம் இதில் தக்க கவனம் செலுத்தியிருந்தால் நெசவாளி விலை கேட்டு உயிரைக் கொடுத்திருக்க மாட்டான். அதே சமயத்தில் இங்கே நெசவாளி எனக்கு நூல் விலை ஏறிவிட்டதே என்று அலைய மாட்டான். இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் இடைவெளி ஏற்படுத்திக் கொண்ட இந்த இடைத் தரகர்களைப் பற்றி அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கிறதா

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

வென்றால் இல்லை. ஏதோ கேட்கிறவர்களுக்கு கூட்டுறவுத் துறை மூலம் வாங்கிக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இந்தப் பிரச்னையில் எவ்வளவு நூல் தேவைப்படுகிறது, இந்த நூலில் எவ்வளவு வாங்குவதற்கு எப்படி வசதிகள் செய்து தரவேண்டுமென்று சிந்திக்கிறதாவென்றால் இல்லை. குறிப்பாக விவசாயிகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த நூல் பேல்களின் மேல் வங்கிகள் கடன் கொடுக்காமல் இருந்தால் இந்த பேல்களை வைத்துக்கொண்டுகள்ள மார்க்கெட்டில் விற்கக்கூடிய சூழ்நிலை இருக்காது. இதற்கு வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தாலும் தீர்வு காணவில்லை.

அதேபோன்று நெசவாளிகளுக்கு நியாயமான கூலி இதுவரை நிர்ணயிக்கப்படவில்லை. எப்படி விவசாயிகளுக்கு நியாயமான கூலி நிர்ணயிக்க பட்டதோ அதைப்போன்று நெசவாளிகளுக்கும் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். அதைக் கேட்டால் உடனே சொல்வார்கள், விவசாயிகளுக்கு கூலி நிர்ணயிப்பதற்காக கணபதியா பிள்ளை குழுவை போட்டோம்; மீண்டும் அதில் இருக்கின்ற குறைகளைப் போக்க பரிசீலனை செய்கிறோம்; அதைப்போன்று நெசவாளிகளுக்கும் நியாயமான கூலி நிர்ணயிக்கப்படுவதற்கான வழிவகைகளைச் செய்கிறோம் என்று சொல்லலாம். ஏதோ நாங்கள் ஒரு அறிக்கை தயாரிப்பதற்காக ஒரு கமிட்டியை நியமனம் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அந்த கமிட்டி என்ன அறிக்கை கொடுத்தது என்பது பற்றி இதுவரையில் சட்டசபையில் வைக்கப்படவில்லை. எப்போது வைக்கப்படும் என்பது கேள்விக் குறியாகவே இருந்து வருகிறது.

அடுத்து, நெசவாளிகள் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சி காலத்தில் 1,400 நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் இருந்தன. அது கொஞ்சங்கொஞ்சமாக குறைந்து இன்றைக்கு 700 நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களே இருக்கின்றன. ஏன் இப்படிக் குறைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று, கேட்டால் சில சங்கங்கள் சரியாக இயங்கவில்லை, சரியாக வேலை செய்யவில்லை; அதனால் குறைத்துவிட்டோம் என்று சொல்கிறார்கள். நெசவாளர்கள் பிரச்னையில் உண்மையான அக்கறை கொண்ட அரசாங்கமாக இந்த அரசாங்கம் இருந்திருந்தால், அவைகளைக் குறைப்பதற்குப் பதிலாக, குறைபாடுள்ள சங்கங்களை சீர்படுத்தி, எண்ணிக்கையை அதிகரித்திருக்கும். இதைப் பார்க்கும்போது இந்த அரசாங்கம் உண்மையாகவே நெசவாளர்கள் பிரச்னையில் அக்கறை செலுத்துகிறதா என்பது சந்தேகந்தான்.

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் பலமான அமைப்புகளாகச் செயல்பட வேண்டும். அன்றைக்கு 1400 ஆக இருந்த கூட்டுறவுச் சங்கங்களை இன்றைக்கு 2,800 ஆக உயர்த்தி இருக்க வேண்டும். அந்த வகையில் தக்க நடவடிக்கையை எடுக்க இனியாவது அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும்.

அடுத்தபடியாக கைத்தறித் துணிகளின் தேக்க நிலை. கைத்தறித் துணிகள் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலே தேங்கிக் கிடக்கிறது. தனிப் பட்டவர்களிடம் தேங்கிக் கிடக்கிறது. தேக்கத்தைப் போக்க ஏதோ வருடத்திற்கு ஒரு முறை எக்சிபிஷன் நடத்துவதாகச் சொல்கிறார்கள். இப்படி ஆண்டுக்கு ஒரு முறை எக்சிபிஷன் நடத்துவதால் தேக்கநிலை மாறிவிடாது. ஏதாவது ஒரு நோய் ஏற்பட்டால், அந்த நோய்க் குரிய மூலக் காரணத்தை உணர்ந்து, அதைப் போக்க மருந்து கொடுக்கப்பட வேண்டுமே அல்லாமல், ஏதோ அப்போதைக்கு நிவர்த்தி செய்ய ஏதாவது ஒரு கை மருந்தைக் கொடுத்தால் அது பிரயோஜனப்படாது. அந்த முறையில்தான் கைத்தறித் துணி தேக்க நிலையையும் அணுக வேண்டும். ஏதோ தீபாவளி வரும்போதும், தைப் பொங்கல் வரும்போதும் எக்சிபிஷன் நடத்தி 10 பைசா ரிபேட் கொடுத்துவிடுவதால் இந்தப் பிரச்னை தீர்ந்து விடாது. எனவே, அதற்கு ஒரு நிரந்தரமான முடிவை அரசாங்கம் மேற் கொள்ள வேண்டும். அதற்கு அரசாங்கமே கைத்தறித் துணிகளை கொள்முதல் செய்து உரிய முறையில் விற்பனை செய்து, நெசவாளர் களுக்கு வருமானத்தைக் தேடித் தரலாம். இல்லையென்றால் அதற்கு ஈடான ஒரு மாற்று வழியைக் காணவேண்டும்.

இன்று கைத்தறித் துணிகளுக்கும், மில் துணிகளுக்கும் பெரும் போட்டி நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் கைத்தறித் துணிகள் தேங்கிக் கிடக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. மில் துணிகளோடு கைத்தறித் துணிகள் போட்டியிட முடியவில்லை. இந்தக் கைத்தறித் தொழிலை பார்துகாக்க வேண்டுமென்று இன்றைக்கு ஆளும் கட்சியாக இருப்பவர்கள், அன்றைக்கு எதிர்க்கட்சியிலே இருந்து கொண்டு “கரை போட்ட சேலை, கரை போட்ட வேட்டி” இவைகளை கைத்தறித் துறைக்கே ஒதுக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அவர்கள் ஆளும் கட்சியாக வந்த பின்னாலும் அப்படிப்பட்ட வற்புறுத்தல்கள்தான் இருக்கின்றன. இது ஏதோ விக்கிரமாதித்தன் சிம்மாசனம் போல், இந்த சிம்மாசனத்தில் யார் வீற்றிருந்தாலும் அந்தத் தவறு நடந்து கொண்டதான் இருக்கும்போல் தெரிகிறது. அன்றைக்கு கரை

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

போட்ட சேலை, கரை போட்ட வேட்டிகளை கைத்தறித் துறைக்கு ஒதுக்க வேண்டுமென்று சொன்னவர்களை நம்பி, அவர்கள் கையிலே இந்த ஆட்சியை ஒப்படைத்தார்கள். ஆட்சிக்கு வந்த பின்னால் அந்தப் பிரச்சனையில் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவே இல்லை. பழைய நிலைதான் நீடிக்கிறது. இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் பழைய கள்ளை புதுக் குடுவையில் வைத்தது போல் இருக்கிறது. ஆகவே, இந்தப் பிரச்சனையில் இனிமேலாவது உடனடியாக கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நான் மீண்டும் அரசாங்கத்தை வற்புறுத்திக் கூறிக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, இன்றைக்கு விவசாயிகளுக்கு பாங்குகள் மூலம் கடன் உதவி செய்து கொடுப்பதுபோல் நெசவாளர்களுக்கும் கடன் உதவி செய்து கொடுக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு நிலத்தின் அடமானத்தின்மீதுதான் கடன் வழங்கப்படுகிறது என்றாலும், நெசவாளர்களுக்கும் அதுமாதிரி எந்த எந்த வகையில் கடன் கொடுக்க முடியுமோ அந்தந்த வகையில் கொடுக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும். மாநில அரசாங்கம் மத்திய அரசாங்கத்திற்குச் சிபாரிசு செய்தாவது, தேசியமயமாக்கப்பட்ட பாங்குகள் மூலமாக நெசவாளர்களுக்கு கடன் உதவி செய்ய முன் வரவேண்டும். ஏற்கெனவே, அப்படிப்பட்ட கடன் உதவி செய்து வந்தால், அதை அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும். உடனே இது எங்கள் பிரச்சனை அல்ல; மத்திய அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தது என்று சொல்லிவிடுவீர்கள். அது எனக்குத் தெரியும். மத்திய அரசாங்கம்தான் செய்ய வேண்டுமென்றாலும், பிரச்சனைகளை உரிய முறையிலே மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது மாநில அரசாங்கத்தின் கடமையாகும், பொறுப்பாகும். டில்லியிலே இருப்பவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று சொல்லிவிட்டால் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடாது. முதலமைச்சரும், தொழில் அமைச்சரும் மத்திய அமைச்சர்களுக்கு சரியான முறையில் எடுத்துச் சொல்லி, அவர்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் செயலாற்ற வேண்டும். நெசவாளர்கள் பிரச்சனையானாலும், விவசாயிகள் பிரச்சனையானாலும், எந்தப் பிரச்சனையானாலும், மத்திய அரசாங்கத்தின் கருத்துக்கும் கண்ணோட்டத்துக்கும் அதைக் கொண்டு வந்தால்தான் அவர்கள் அதில் முடிவெடுக்க முடியும்.

இப்போது கூட்டுறவு இலாகாவில் விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப் போன்று நெசவாளர்களுக்கும் கொடுக்க முடியுமா என்று யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். நெசவாளர்களின் நிலைமை இப்போது மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. முக்கியமாக சிறு சிறு நெசவாளர்கள் மிக மிக பாதிக்கப்

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற இந்த நேரத்தில் அவர்களுக்குக் கூட்டுறவு இலாகா மூலமாகவாவது உடனடியாக உதவி செய்து, அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அரசாங்கத்தின் உடனடியான பொறுப்பாகும் என்பதை இந்த நேரத்திலே வற்புறுத்திச் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. இன்றைக்கு கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டித் தர வேண்டுமென்று ஒரு பிரச்னை இருக்கிறது. வீடு கட்டித் தரப்பட வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்ட பல தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுப்பதில் இன்னும் காலதாமதம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் நெசவாளர்களை எப்படிக்கவனிக்கப் போகிறார்களா? நெசவாளர்களுக்கு அந்தக் காலத்திலே சில குடியிருப்பு வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டன. இந்தக் காலத்திலே அப்படிச் செய்து கொடுக்கிறார்களா என்று கேட்டால் இல்லை என்றுதான் பதில் சொல்லப்படுகிறது. அதைப் போன்று நெசவாளர்களுக்கு, நெசவுத் தொழிலுக்கு எந்தவகையிலே பாதுகாப்புக்கு உத்தரவாதம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கேட்டால் பதில் வரவில்லை.

இன்றைக்கு மத்திய அரசாங்கம் மில் துணிகளுக்கு செஸ் வரி வசூலிக்கிறது. கைத்தறித் துணிகளுக்கு சலுகை அளிக்கத் தக்க வகையில் அந்த செஸ் வரி வசூலிக்கப்படுவதாகச் சொல்கிறார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அதனால் கைத்தறி துணிகளுக்குச் சலுகை அளிக்கப்படுகிறதா என்பது சந்தேகமே. ஏனென்றால் கைத்தறித் தொழிலில் ஒரு பசுமையை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக, வசூலிக்கப்படுகின்ற செஸ் வரியை வேறு எந்தெந்த வகைகளில் செலவிடலாம் என்று சில திட்டங்களைப் பரிசீலித்து வருவதாகத் தெரிகிறது. அது மிக மிக வருந்தத்தக்கது. அதைக் காட்டிலும் இன்றைக்கு பெரிய ஆபத்து ஒன்று கைத்தறித் தொழிலுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. “இன்ட் ரொடக்ஷன் ஆஃப் பவர் லூம்ஸ்” என்று இன்றைக்கு பவர் லூம்களை புகுத்தி வருகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் துணி உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு பவர் லூம்களைப் புகுந்துவது மிகமிக அவசியம் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படியானால்தான் உற்பத்தி பெருகி, வருமானம் அதிகமாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது. பவர் லூம்கள் புகுத்தப்படுகின்ற அதே நேரத்தில் “ஹாண்ட் லூம்” கள் நசிக்கப்படாமலிருக்க, பாதிக்கப்படாமல் இருக்க என்னென்ன நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இன்றைக்கு ஹாண்ட் லூம்களை பவர் லூம்கள் விழுங்கிவிடுகின்ற ஒரு நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எனவே,

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி]

ஹாண்ட் லூம்ஸ் நெசவுத் தொழில் பாதுகாக்கப்படும் வகையில், உடனடியாக ஒரு நிபுணர் குழுவை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி பவர் லூமுக்கும், ஹாண்ட் லூமுக்கும் தனித்தனியாகப் பாதுகாப்பு அளிப்பது பற்றி யோசிக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகிறது என்று நான் வற்புறுத்திக் கூறுகிறேன். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் தமிழக கைத்தறித் துணிகளுக்கு உலகம் பூராவும் மரியாதை இருக்கிறது. மெட்ராஸ் கார்ப்பெட் என்றால் அமெரிக்க மார்க் கெட்டில் போட்டிப்போட்டுக் கொண்டு வாங்குகிறார்கள். பிளீடிங் மெட்ராஸ் அமெரிக்க மார்க்கெட்டை பிடித்துக் கொண்டிருந்த கர்லம் உண்டு. பிடித்த மார்க்கெட்டை சில சமயங்களில் நாம் இழந்து விடுகிறோம். காரணம் க்வாலிட் கண்டிரோல் கிடையாது. இன்றைக்கு ஏதோ எக்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன் என்று வைத்து வெளிநாடுகளுக்குச் சிறப்பான சரக்குகளை அனுப்பி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நான் ஒரு யோசனையைச் சொல்வேன்.

இன்றைக்கு மந்திரி பதவி கொடுக்க முடியாத அங்கத்தினர்களுக்கு எல்லாம் பதவி கொடுக்க வாட்டர் போர்டு, டிரிஸ்ட் போர்டு என்பதாகப் பல போர்டுகளை அமைத்து வருகிறோம். மந்திரிகளுடைய அதிகாரங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பறிக்கப்படுகின்றன. மந்திரிகளைக் கேள்வி கேட்டால் வாரியத் தலைவரைக் கேட்டு அப்படியே சொல்கிற—ஒரு காரியத்திற்கு இரண்டு மாஸ்டர்களைப்போல ஏற்பட்டிருக்கிற நிலை வந்திருக்கிறது. அப்படி இருக்கிறபோது ஒரு ஹாண்டுலாம் போர்டைக் கூட கைத்தறித் துறையில் நல்ல அனுபவம் உள்ள ஒரு உறுப்பினரைத் தலைவராகப் போட்டு அமைக்கலாம். சுற்றுலா அமைச்சர் திரு. ராஜாராமைக் கேட்டால் சுற்றுலா வாரியத் தலைவர் ஆசைத்தம்பியைக் கேட்டுப் பதில் சொல்கிற நிலை அந்த சுற்றுலாத் துறைக்கே ஏற்படுத்தியிருக்கிறபோது கைத்தறி போர்டு ஒன்றை அமைக்கக் கூடாதா?

இதைச் செய்கிறோம், அதைச் செய்கிறோம் என்று சொல்லிவிட்டால் போதாது. எதையும் அமல்படுத்துவதில் காலதாமதம் ஆகிறது. எனக்குத் தெரியும் ஹாண்டு லூம் கமிஷன் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இதுவரை அவர்கள் கூடி நான் பார்த்தது கிடையாது. ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்காக ஒரு கமிட்டி போட்டார்கள். அந்த அறிக்கை என்ன ஆயிற்று என்றே தெரியவில்லை. நம்முடைய ஆயுளுக்குள்ளாவது ஏதாவது செய்ய வேண்டாமா? சட்டசபையின் ஆயுள் 5 வருடம், நான்கு வருடத்திலேயே கலைத் தாலும் கலைக்கலாம். இந்த நான்கைந்து அறித்தியமான காலத்திற்குள்ளாகவாவது எதைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ

[திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

அதைச் செயல்படுத்த முன்வர வேண்டாமா? ஆகவே உடனடியாக ஹாண்டு லும் போர்டு என்று ஒன்றையாவது ஏற்படுத்தி கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை எல்லாம் செய்து கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். இந்தத் தொழிலை விட்டே போய்விடுங்கள் என்று சொல்வது சரியல்ல. அழகான வண்ண வண்ணக் கைத்தறி ஆடைகளைத் தயாரித்துக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிற அவர்களது தொழில் நசித்துப் போய்விடாதவாறு பார்த்துக் கொள்ள நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அதற்கேற்ற முறையில் உடனடியாகச் செயல்பட ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. கா. வேழவேந்தன் : மாண்புமிகு சட்டப் பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இப்போது அவை முன்னை இருக்கிற இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது நான் சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். “செய்யும் தொழில் எல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்க்கின், நெய்யும் தொழிலுக்கு நிகர் இல்லை” என்கிற கவிதைப் படி நாணயமாக நெசவுத் தொழிலைத் தம் தொழிலாக மேற்கொண்டிருக்கிற நெசவாளர்களை வாழவைக்க எல்லாக் கட்சிகளும் பேசுகின்றன. திராவிட முன்னேற்றக் கழகமும் நெசவாளர் பெருமக்களை வாழவைக்க வேண்டும் என்பதற்காக ஆரம்பகாலத்திலேயே எடுத்துக் கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகளை நாடு அறியும். அவற்றில் ஒருசில உதாரணங்களைச் சொல்லவேண்டுமென்று நானும் விரும்புகிறேன். இந்த நாட்டில் நெசவாளர்கள் தாங்கள் நெய்து வைத்த துணிகள் தேங்கி, விற்பனை செய்ய முடியாது இருந்த நேரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் இன்று தலைவர்களாக இருப்பவர்கள்-அன்று தொண்டர்களாக தங்கள் முதுகு மீது கைத்தறித்துணிகளைப் போட்டுக் கொண்டு சென்று தெருத்தெருவாய் விற்றுவந்த காட்சியினை நாடு மறந்திருக்க முடியாது. எங்கள் கட்சிக்குத் துண்டுக் கட்சி என்றே பெயர். நாட்டைத் துண்டாடச் சொல்கிறோம் என்பதனால் துண்டுக் கட்சி என்று பெயர் வரவில்லை. நம் நாட்டு கைத்தறி நெசவாளர்கள் காக்கப்பட வேண்டுமென்றால் அவர்கள் உற்பத்தி செய்கிற துணிக்கு மார்க்கெட் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே கூட்டங்களில் மாலைகள் போடுவதுபோல துண்டுகள் வாங்கிப் போடுகிற வழக்கத்தையே ஏற்படுத்திக் கொண்டோம். இன்றைக்கும் கூட துண்டு போட்டுக்கொள்கிற வழக்கமும், தலைவர்களும் கூட துண்டு போட்டுக் கொள்கிற வழக்கமும் உடைய கட்சி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்தான் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

நெசவாளர் சமுதாயத்திற்கு கழகம் ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதுபோல எனக்கு முன்பு பேசிய அம்மையார் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்த இயக்கம் ஆட்சிப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரும் நெசவாளர் பெருமக்களுடைய நன்மைக்காக இந்த அரசு என்ன என்ன செய்திருக்கிறது என்கிற விரிவான குறிப்பினை அமைச்சர் அவர்கள் தம் பதிலில் சொல்ல இருக்கிறார்கள். இந்த ஆட்சி செய்துள்ள காரியங்களை நாட்டுமக்கள் கண்ணில்படாமல் மறைத்து விட முடியாது.

அறிஞர் அண்ணா பிறந்த காஞ்சிபுரத்தில்தான் வண்ண வண்ணப் பட்டாடைகள் பெரும் அளவில் நெய்யப்படுகின்றன. ஆயினும் அங்கேயுள்ள பட்டுத்தறிகளுக்கு ஜரிகையை சூரத்தில் இருந்து எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். அந்த நிலை மாறியாக வேண்டும். நம் நாட்டில் உள்ள பட்டுத்துணி நெசவாளர்களுக்கு நம் மாநிலத்திலேயே ஜரிகை உற்பத்தி செய்து கொடுத்தாக வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் 25 லட்சம் ரூபாய் செலவில் காஞ்சிபுரத்திலேயே ஜரிகை உற்பத்தி செய்து கொடுக்க இந்த அரசுதான் திட்டம் தீட்டியது. இதை அம்மையார் அவர்கள் மறந்திருக்கமாட்டார்கள்.

முன்பெல்லாம் அவர்கள் காலத்திலும் கைத்தறிவாரம் என்று நடத்தப்பட்டது. அதிகாரிகள் அளவில்தான் நடந்தன. ஆனால் இந்த ஆட்சி ஏற்பட்ட பிறகு எல்லாத் தலைவர்களையுமே வைத்துக் கொண்டு மிகப் பெரிய அளவில், மிக அதிக அளவில் கைத்தறித்துணி விற்பனையாகக் கூடிய வகையில் அங்கங்கே கைத்தறி வாரங்கள் நடத்தப்பட்டு வருவதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டும்.

இன்றைக்கு நம்நாட்டு கைத்தறிகளுக்குப் பெரும் பகையாக இருப்பது ஆமதாபாத். பம்பாய் போன்ற இடங்களில் இருந்து வருகிற வண்ண வண்ண மில் ஆடைகள்தான். அங்கே நிறைய விசைத் தறிகளை அமைத்து நம்முடைய மார்க்கெட்டுக்குப் பெரும் போட்டியாக இருக்கிறார்கள். அந்தப் போட்டியைச் சமாளித்து நம்முடைய கைத்தறித் தொழில் நசித்தாமல் இருக்க பத்தாயிரம், பன்னிரண்டாயிரம் என்ற அளவுக்கு விசைத்தறிகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அதுவும் தனியார் துறையில் கூடாது என்று மிகச் சிறப்பாக இயங்கக் கூடிய நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டு இருக்கின்றன. இதை நெசவாளர் பெருமக்கள் மறந்துவிட முடியாது. நெசவாளர்களை இந்த அரசு பட்டினி போடவில்லை, அவர்களது தொழில் நசித்துப் போகவும் விடாது. இன்னொன்றையும் நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். ஒவ்வொரு முறையிலும் நாம் அதை வற்புறுத்தி வருகிறோம். இங்கே கரைபோட்ட வேட்டியையும்

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

கரைபோட்ட சேலையையும் கைத்தறிக்கே ஒதுக்க வேண்டுமென்று நாம் நீண்ட நாட்களாக கேட்டு வருவது அனைவருக்கும் தெரியும். இருக்கிற இந்திரா காங்கிரஸ்காரர்களாகட்டும், ஸ்தாபனக் காங்கிரஸ்காரர்களாகட்டும் அல்லது மற்ற கட்சிக்காரர்களாகட்டும் அரசியல் மாநாடுகளிலே இதுமாதிரி தீர்மானம் போட்டிருக்கிறார்களா? இதுமாதிரி மத்திய அரசை வற்புறுத்தியிருக்கிறார்களா? இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் நண்பர்கள் மத்திய அமைச்சர்களை வைத்துக் கொண்டு கூட்டம் போடுகிறார்களே, அப்படிப் போடுகிற கூட்டங்களிலே இந்த மாதிரி வற்புறுத்துகிறார்களா? செய்யும் தொழில்களை எல்லாம் சீர்தூக்கிப் பார்த்து நெய்யும் தொழிலே சிறந்த தொழில் என்று அதை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் பல இலட்சம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய வாழ்வுக்காக வாவது, தமிழக அரசாங்கம் தெரிவிக்கிற கோரிக்கைகளை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானம் போட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்களா? அவர்களுடைய மாநாடுகளில் வேறு ஏதேதோ நடத்தப்படுகிறதாகச் சொல்லப்படுகிறதே தவிர, கைத்தறி நெசவாளர்களுக்காக எதுவும் பேசப்படுவதாகவும் சொல்லப்படுவதாகவும் நான் பத்திரிகைகளிலேயும் படிக்கக் காணேன், எனக்கு வந்து சொல்கிறவர்களும் சொல்லக் காணேன். ஆகவே, இனியாவது தமிழக அரசு எடுக்கிற முடிவுகளுக்கு உறுதுணையாக இருக்க மற்ற கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்களுடைய தீர்மானத்தில் பேசுகின்ற இந்த நேரத்திலே என்னுடைய கருத்தாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பிளீடிங் மெட்ராஸ் பற்றியெல்லாம் சொல்கிறார்கள். வண்ணம் மாறும் துணியை தயாரிக்கின்ற மாதரப்பாக்கம் பகுதியிலிருந்து நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். அங்கே இருக்கிற பிட்டி தியாகராயர் அவர்கள் மரபினர் வண்ணம் மாறும் துணிகளை அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த நிலைமைகளெல்லாம் மாறி இருக்கிறது என்பதை நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் முன்பு குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அதற்குரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டியது யார்? செயின்ட் ஜார்ஜ் கோட்டையிலே இருக்கிற நாமா? செங்கோட்டையிலே இருப்பவர்கள் உடனடியாக பரிகாரம் எடுத்தாக வேண்டும். ஆனால் நமக்கு வேண்டிய அளவுக்கு மற்ற கட்சிகள் வற்புறுத்தி இருக்கின்றனவா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் திடீரென்று இறக்குமதி செய்யும் நாடுகளிலே இருப்பவர்கள்,

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கா. வேழவேந்தன்]

தங்களுடைய கொள்கைகளையும் சுவைகளையும் மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். ஆகவே, ஏற்றுமதி செய்யும் இந்த நெசவாளர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கிற வகையிலே மத்திய அரசாங்கம் இருக்கிற அமைப்புகளின் மூலமாக உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து இந்த மாதிரி குறைகளை நிவர்த்திக்க வேண்டும். அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கின்ற வகையிலே துணிகளை ஏற்றுமதி செய்ய வழிவகைகளைக் காண வேண்டும். இந்த வழிவகைகள் தமிழக அரசின் கையில் இல்லை. முதலமைச்சர் கலைஞர் அவர்கள் கையில் இல்லை. நம்முடைய தொழில் அமைச்சர் அவர்கள் கையில் இல்லை. இவர்கள் பரிந்துரை தான் செய்ய முடியும். பிளீடிங் மெட்ராஸாக இருந்தாலும் சரி, எந்த வகையாக இருந்தாலும் சரி, மற்ற நாடுகளுக்குப் போகிற துணிகளாக இருந்தாலும் சரி, இவற்றிற்கு உடனடியாக கழுவாய் தேட வேண்டுமென்று மத்திய அரசை மற்ற கட்சிகள் இந்த நேரத்திலே வற்புறுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்த அவையின் மூலமாக, தங்களின் மூலமாக தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய வட்டாரத்தைப் பற்றி குறிப்பிட்டதால், அமைச்சர் அவர்களுக்கு நான் ஒரு முறை சொன்ன வேண்டுகோளை இப்பொழுது நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். மாதரப்பாக்கம் பதரிவேடு வட்டாரத்தில் ஒரு சாயத் தொழிற்சாலை அமைக்க வேண்டுமென்று பலமுறை வற்புறுத்தி இருக்கிறோம். அங்கு போதுமான தண்ணீர் இல்லை யென்று அதிகாரிகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் தயவு செய்து மறுபரிசீலனை செய்து, சாயத் தொழிற்சாலை ஏற்படுத்த உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று இந்தத் தீர்மானத்தின் மீது பேசுகிற இந் நேரத்திலே கோரிக்கையாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த அரசு நெசவாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு மாற்று வேலை கொடுப்பதற்கு, இன்றைக்கு நல்ல வேலைகள் அவர்களுக்கு பிரையாரிட்டி கொடுக்கப்பட்டு, முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட்டு, வழங்கப்படுகிறது என்பது மட்டுமல்ல, நெசவாளர் குழந்தைகளுக்கு வேலை வாய்ப்புப் பிரச்சனைகளைப் பார்க்கிற நேரத்தில், அவர்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுக்க வேண்டுமென்று இந்த அரசாங்கம் சொல்லி வருகிறது. மற்றக் கட்சிகள் கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையிலே, மத்திய அரசாங்கத்தை வலியுறுத்த வேண்டிய அளவுக்கு வலியுறுத்த வேண்டுமென்றும், இந்தத் தீர்மானத்தை இங்கே கொண்டு வந்திருக்கிறவர்கள் மேல் மட்டத்திலே சொல்ல வேண்டிய அளவுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

[திரு. கா. வேழவேந்தன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

ஆக, பொதுவாக, 1967-க்குப் பின்னர், கைத்தறித் துறையிலே பல மடங்கு இதற்கு முன்னால் ஒதுக்கப்பட்ட தொகையைக் காட்டிலும் கூடுதலாக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாக அவர்களுக்கு அளிக்கிற கடனாக இருக்கட்டும், ரிபேட்டாக இருக்கட்டும், பல மடங்கு அதிகமாக ஆக்கப்பட்டிருப்பதை இந்த அவையிலே இருப்பவர்கள் தெளிவுபடுத்தினார்கள். ரிபேட் அளிப்பதாலே இந்தத் தொழிலில் இருப்பவர்களுக்கு பரிகாரம் காணமுடியாது என்பதை இந்த அரசாங்கம் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

பல துறைகளிலே இருக்கிற அரசாங்க ஊழியர்கள், சிப்பந்திகள் முன்பெல்லாம் கதர்மட்டும் தான் வாங்க முடியுமென்ற சூழ்நிலை இருந்தது. அதை மாற்றி கதர் வாங்குகிற அளவுக்கு கைத்தறியும் வாங்கலாம் என்று இந்த அரசு ஆணை பிறப்பித்தது. தொழிலாளர்களும் இதை வரவேற்கிறார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்களும் இதன் மூலம் நல்ல வாழ்க்கை அமைத்துக் கொள்ள முடிகிறது. ஆக, அரசுத் துறையிலே கைத்தறித் துணியினை பெற்று தவணை முறையிலே பணத்தைத் திருப்பித் தருகிற அந்த முறையை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆக, இவற்றை யெல்லாம் கருத்திலே கொண்டு நெசவாளர்கள் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று சொன்னவர்கள், இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது எனக்கு முன்னால் பேசிய இந்த அரசாங்கம் ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று கூறியவர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்லி வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. எஸ். குப்பல் ராமகிருஷ்ணன் : தலைவர் அவர்களே, இன்று நெசவாளர்கள் விலை உயர்வால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, சரியான நிலையில் அவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படாமையால், வேலையில்லாமல் இருக்கும் நிலையைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். இந்தக் கஷ்டமான சூழ்நிலையை நிவர்த்திக்க 60-ம் நெம்பருக்கு மேற்பட்ட நூல்களுக்கு ஒரு பூலிங் சிஸ்டத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மத்திய அரசாங்கம் இன்னும் நூல்களை வினியோகம் செய்யவில்லை யென்பதால் கஷ்டம் நீங்கவில்லை. சில மாதங்களாக அவர்களுக்குத் தேவைப்படும் பட்டும் வழங்கப்படாமையால் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே போதிய கூலி இல்லாமல் கஷ்டப்படும் அவர்கள் உல்லாச வாழ்க்கை வாழ முற்படாவிட்டாலும், சாதாரணமாக வாழ்ந்தால் போதும் என்ற முறையில், சிறு வீடுகளிலே இருந்தால் போதும் என்ற முறையில் இருந்தாலும், ஒரு நாளைக்கு 10 மணி

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கே. எஸ். குப்பல் ராமகிருஷ்ணன்]

நேரம் வேலை செய்ய வேண்டிய அவர்களுக்கு அதுகூடக் கிடைக்க வில்லை. அவர்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்க நம்முடைய மாநில அரசு பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டாலும் அவர்களுக்குக் கடன் வசதிகள் பலவற்றை கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக அளித்தாலும், அவர்கள் புதிதாக சொசைட்டிகள் அமைப்பதற்கு ஷேர் காப்பிட்டல் கொடுப்பதற்கு வகை இல்லாமல் இருப்பதை யொட்டி சில ஊர்களிலே சர்க்காரே கடன் கொடுத்து உதவி செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் பல வகைகளிலே, என்னுடைய நண்பர் சொன்ன மாதிரி, அரசு ஊழியர்கள் கைத்தறித் துணிகளை கடனில் வாங்க ஆணை பிறப்பித்ததின் மூலம், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்கிறது. இருப்பினும் அவர்களுடைய நிலை கஷ்டமாகத்தான் இருக்கிறது. அவர்களுடைய வருமானம் அவர்களுக்குப் போதாது. அரசு திட்டக் கமிஷன் ஒன்றை ஏற்படுத்தி அவர்களுக்குக் குறைந்த பட்சக் கூலி நிர்ணயம் செய்ததை நாம் பாராட்டுகிறோம். ஆனாலும் எந்தவிதமான புது நலனையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை.

அவர்களுக்கு இருக்கிற பெரிய கஷ்டம் வீட்டுக் கஷ்டம் தான். மற்ற தொழில் செய்பவர்கள் சிறுசிறு அறையிலே இருந்தும் வாழ முடியும். ஆனால் இவர்கள் சிறு வீட்டிலே வாழத் தயாராக இருந்தாலும் வாழ முடியாது. அவர்கள் இருக்கும் இடத்திலேயே அவர்கள் தறிகளையும் வைத்துக் கொண்டு வாழ வேண்டியிருக்கிறது. தறி வைப்பதற்கு 20-க்கு 10-வது வேண்டுமென்ற அளவு இருக்கிறது. அவர்களுக்கு முக்கியமான பகுதிகளிலே வீடுகள் கொடுக்கப்பட வில்லை. இப்பொழுதெல்லாம் நெசவாளர்கள் ஊரின் புறம்போக்கில் தள்ளப்பட்டு அதன் காரணமாக அவர்கள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். வீடில்லாத பிரச்னை அவர்களுக்குப் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அதைச் சமாளிப்பதற்கு அரசாங்கம் முன் வரவேண்டும். ஒரு திட்டம் தீட்டி அவர்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க வேண்டும். இன்றைக்கு ஹவுசிங் போர்டு இருக்கிறது, ஸ்லம் போர்டு இருக்கிறது. அவர்கள் கட்டுகின்ற வீடுகளில், இந்தக் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இவ்வளவு பர்சண்டேஜ் என்று வைத்து வீடுகள் ஒதுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அவர்களிடம் குறைந்த தொகையை வாடகையாக வசூலிக்க வேண்டும். மற்ற, சர்க்கார் அலுவலர்களுக்குக் கொடுப்பதுபோல், சப்சிடைஸ்டு ரென்டில் நெசவாளர்களுக்கு வீடுகள் ஒதுக்க அரசு முன் வர வேண்டும். நேற்றுகூட, சென்னை புரசைவாக்கம் பகுதியில் இருக்கிறவர்கள் அமைச்சரைச் சந்திக்க வேண்டுமென்று என்னிடம் சொன்னார்கள். அவர்களும்

[திரு. கே. எஸ். குப்பல் ராமகிருஷ்ணன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

வீட்டுக் கஷ்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அதேமாதிரி மதுரையிலும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. அதைத் தீர்ப்பதற்கு அரசு முன்வர வேண்டும். அதற்கான ஏற்பாட்டை, ஸ்லம் போர்டும், வீட்டு வசதி போர்டும் கலந்து செய்தால்தான், இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருப்பவர்களமீது அக்கறை செலுத்தியதாக அமையும்.

நிலப் பட்டா விஷயத்திலும் பல நெசவாளர்கள் நிலம் அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் கலெக்டர் ஆபீஸிலே அந்த மனுக்கள் எல்லாம் அப்படியே வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கலெக்டர் ஆபீஸிலே அவர்கள் இஷ்டம்போல் சிலருக்குக் கொடுக்கிறார்களே தவிர உண்மையான ஏழைகளுக்குச் சீக்கிரத்திலே கொடுக்க ஆர்வம் காட்டுவது இல்லை. ரெவின்யூ இலாகா இதைக் கவனித்து உடனடியாக ஏழை மக்களுக்கு நிலம் ஜாரி செய்து கொடுப்பதற்கு ஆணையிட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறியாளர்களுக்கு நூல் சலிசாகக் கிடைக்க-சிட்டம் போட்ட நூலாக இருந்தால் கைத்தறிக்குப் பயன்படுத்துகின்ற பொழுது செஸ் வரியைக் குறைத்துக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையிலே-வழிசெய்யப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும்கூட இன்னும்கூட கம்மியான விலையிலே அவர்களுக்கு நூல் கிடைக்க வழிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நூல், டைஸ், பட்டு முதலியவை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும்பொழுது குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டாலும்கூட மாஸ்டர் வீவர்ஸ் அவர்கள் லாபம் சம்பாதிப்பதற்காக குறைந்த விலையில் வாங்கி அதிகமான விலையில் அவர்களுக்கு விற்கக்கூடிய நிலைமைதான் இருக்கிறது. பழைய மாதிரியில், கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு எல்லாம் ஒரு ஐடன்டிபிகேஷன் கார்டு கொடுத்து அவர்களை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டு அவர்களுக்கு சப்ஸிடைஸ்டு ரேட்டில்-நெசவாளர்கள் என்ற கார்டைக் காட்டினால்-கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மாஸ்டர் வீவர்ஸ் லாபம் சம்பாதிப்பதற்கு இடம் இருக்காது.

நெசவாளர்களுக்கு மாதம் 90 ரூபாய்தான் வருமானம் கிடைக்கிறது என்று பிற்பட்ட நலக்குழு கமிஷன் அறிக்கை கூறுகிறது. அந்தக் குறைந்த வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தமுடியவில்லை. எனவே அவர்களைத் தனியொரு கேட்டகரியாக ஏற்படுத்தி அவர்களுக்குத் தேவையான பொருள்களையெல்லாம் குறைந்த விலையில்-சர்க்கார் பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம்-கொடுத்தால் அவர்களுக்கு நலமாக இருக்கும். விலைவாசி

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கே. எஸ். குப்பல் ராமகிருஷ்ணன்]

ஏறுகின்றபொழுது எப்படி கன்ஸியூமர்ஸ் கோவாப்ரேடிஸ் சொஸைடிஸ் என்று அரசாங்கம் ஏற்படுத்தி பொருள்களை விநியோகம் செய்கிறதோ அதைப் போன்று இவர்களுக்கும் உதவி செய்ய வேண்டும். இப்பொழுது பொருள்கள் ஏழையாக இருந்தாலும், பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் ஒரே விலைக்குத்தான் கிடைக்கிறது. ஏழைகளுக்குக் கொஞ்சம் சலிசாகக் கிடைக்கின்ற முறையில் ஏழைகள், 200 ரூபாய், 250 ரூபாய் சம்பாதிக்கின்றவர்கள் சுலபமாகப் பொருள்களைப் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய முறையிலே சர்க்கார் பண்டகசாலைகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தால் உண்மையிலே இந்த அரசாங்கம் ஏழைகளுக்குச் செய்யக்கூடிய பல நல்ல காரியங்களிலே இது ஒன்றாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

சர்க்கார் இந்தத் துறையிலே ஏற்கனவே எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் எல்லாம் பாராட்டப்பட வேண்டியவைதான். கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு உதவி செய்வதைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய சர்க்காரும், மாநில சர்க்காரும் சேர்ந்துதான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்குப் போட்டியாக பவர்லூம்ஸ் இருக்கின்றன. இருந்தாலும் எல்லா மாநிலங்களிலும் விசைத்தறிக்கள் விஸ்தரிக்கப் படுகின்ற நிலையிலே நாம் அதைச் செய்யாமல் இருந்தால் முன்னேற முடியாது. ஆகவே நாமும் விசைத்தறிக்களை அதிகமாக ஏற்படுத்தி ஞால்தான் மற்ற மாநிலங்களோடு, மற்ற நாடுகளோடு போட்டி போட முடியும், அதன் காரணமாக உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். ஆனால் விசைத்தறிக்கு செஸ் வரியைக் குறைத்திருப்பதால் அவை சுலபமாக போட்டிபோடுகின்றன. ஆகவே அப்படியில்லாமல் விசைத்தறிக்குக் கொடுக்கப்படுகின்ற சலுகைகளைக் குறைத்துக் கொண்டு அவற்றிற்கு செஸ்வரியை அதிகப் படுத்தினால் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு இருக்கின்ற குறைகள் எல்லாம் ஓரளவு குறையும்.

கைத்தறி நெசவாளர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளை சர்க்காருக்குப் பலமாக எடுத்துச் சொல்ல வாய்ப்பு இல்லை. ஒட்டு மொத்தமாக அவர்கள் வசிப்பது இல்லை, அவர்கள் சிதறிக்கிடக்கிறார்கள். மில்தொழிலாளர்கள் ஒன்று சேர்ந்து சர்க்காருக்கு அவர்களுடைய கோரிக்கைகளைத் தருகிறார்கள். அவர்கள் வேலை செய்யாவிட்டாலும்கூட அதற்காக நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டு வற்புறுத்தி வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அந்த மாதிரி பலமான முறையில் கேட்பதற்கு இந்தத் தொழிலாளர்களுக்கு வாய்ப்பு இல்லாததால் அவர்கள் சோர்ந்த நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

[திரு. கே. எஸ். குப்பல் ராமகிருஷ்ணன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

அவர்களுக்குப் பென்ஷன் திட்டம், இன்னும் குறைந்த விலையில் பொருட்கள் வழங்குதல், உடனடியாக வீட்டுவசதிப் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைத்தல் இவற்றை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. எம். சுரேந்திரன் : மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் இந்தச் சபைமுன் வைத்திருக்கிற தீர்மானத்தின் மீது சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த மாநிலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் விவசாயிகளுக்கு அடுத்தபடியாக எண்ணிக்கையிலே மிக அதிகமான எண்ணிக்கை உள்ளவர்கள் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்கள்தான். அந்தத் தொழிலாளர்களுக்காக அரசாங்கம் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்திருக்கிறது என்பதிலே யாருக்கும் அபிப்பிராய வித்தியாசம் கிடையாது. ஆனால் மற்ற எந்தக் கட்சிக்காரர்களும் இதை உதாசீனப் படுத்திவிடுகிறார்கள், மாநாட்டிலே தீர்மானம் போடவில்லை என்றெல்லாம் திரு. வேழவேந்தன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அது சரியானதல்ல, விவசாயிகள், இந்தத் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் சேர்ந்துதான் கட்சிகளாக இருக்கின்றன. ஆகவே அந்த நிலையிலே அவர்களைப் புறக்கணிக்க யாராலுமே முடியாது, அவர்களை நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாகக் கவனித்துத்தான் ஆகவேண்டும்.

இந்த அரசாங்கம் அவர்களுக்காக எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்திருந்தாலும் அவர்கள் நிலைமை ஏன் இன்னும் முன்னேறவில்லை என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். 14 ஆம் தேதியன்று சேலத்திலே இந்தத் தொழிலாளர்கள் 1,000 பேர் உண்ணாவிரதம் இருந்தார்கள் என்ற செய்தி வந்திருக்கிறது. அது எதைக் காட்டுகிறது என்றால் நெசவுத் தொழிலாளர்கள் இன்னும் அவ்வளவு கஷ்டமான நிலையில்தான் இருக்கிறார்கள் என்பதைத்தான் காட்டுகிறது. எவ்வளவோ காரியங்கள் நாம் செய்கிறோம் என்றாலும், அவையெல்லாம் அவ்வப்பொழுது அதற்குச் சமாதானம் காணுகின்ற முறையிலேதான் இருக்கின்றனவே தவிர, அவர்களுடைய குறைகளுக்கு அனுதாபம் காட்டுகிறவர்களாகத்தான் இருக்கிறோமே தவிர யாருமே முழுமையாக அவர்களுடைய பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு முடியவில்லை. சேலம் ஜில்லாவிலே இன்னும் பதினைந்து நாட்களிலே எல்லா சொசைடிகளும் மூடப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்றெல்லாம் செய்திகள் வருகின்றன. மாநில சொசைடியானது கொள்முதல் செய்யவில்லை என்றும், கொள்முதல்

1972 ஆகஸ்ட் 17]

[திரு. ஏம். சுரேந்திரன்]

செய்ததற்குப் பணம் தரவில்லை யென்றும் பேங்கிலே சர்ட்டிபிகேட் தரவில்லை யென்றும் சொல்லப்படுகிறது. சேலம் மாத்திரமல்ல அந்த நிலைமை தமிழ்நாடு முழுவதும் இருக்கிற பிரச்சனை. இதற்காக நாம் ஒவ்வொரு நாளும் காரியங்களைச் செய்கிறோம் செய்கிறோம் என்று மனநிம்மதி ஏற்படுத்திக் கொள்கிற நிலைமையிலேதான் இருக்கிறோமே தவிர இதற்காக உண்மையாகப் பாடுபடவில்லை என்பதிலே சந்தேகம் இல்லை.

சமீபத்திலே நூல் விலை அதிகமாகியிருக்கிறது. அதைக் கட்டுப் படுத்த காரியங்கள் செய்யவில்லை. நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்கு சல்லிசாக நூல் கிடைக்கக் கூட்டுறவு நெசவு ஆலை உண்டாக்கி இருக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கேயும் சரியான விலையில் அவர்களுக்கு நூல் கிடைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு மார்க்கட் விலையிலேதான் கிடைக்கிறது. நெசவுத் தொழிலாளர்களுக் கென்றே உண்டாக்கப்பட்ட தொழிற்சாலையிலிருந்தே நூல் நியாயமான விலையில் கிடைக்கவில்லை என்ற புகார்கள் வருகின்றன. இந்தத் தொழிலை முழுவதுமாகப் பாதுகாப்பதற்கு என்னமாதிரியான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று பார்க்கும்பொழுது சமீபத்திலே பவர்டும்கள் அதிகமாகிக் கொண்டதான் இருக்கின்றன. அதிகமாக்க வேண்டுமென்பதை நாம் ஒப்புக் கொண்டாலும் அதன் காரணமாக கைத்தறித் துறையிலே பலர் வேலையில்லாமல் போய்விடக்கூடிய நிலைமை ஏற்படுகிறது என்பதிலே சந்தேகம் இல்லை. பவர்டும்கள் சிறு சிறு அளவிலே வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பலர் பெரிய தொழிற்சாலை மாதிரி, 100, 200 என்ற அளவிலே வைத்துக் கொண்டு நடத்திவருகிறார்கள். அவர்கள் எக்ஸைஸ் வரியிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்கிறார்கள். என்பதால் அவர்கள் குறைந்த விலையில் உற்பத்தி செய்யமுடிகிறது. அதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஆனால் நெசவுத் தொழிலிலே அப்படியில்லை. இந்த அரசாங்கம் இன்னும் இந்தப் பிரச்சனையைச் சரியாக அணுகவில்லை. நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் கண் சிகிச்சைக்காக ஒரு பெரிய முகாம் நடத்திக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இது சமூக நீதியான பிரச்சனை என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அவைகளை இவ்வளவு அவசரமாகச் செய்ய வேண்டுமா? ஏனென்றால் ரோட்டரி கிளப்புகள், லயன்ஸ் கிளப்புகள் போன்றவைகள் மூலம் அதைச் செய்வதற்கான வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. ஆனால் இங்கே கண் போய்க் கொண்டிருக்கிறது, அதை நாம் முதலில் பாதுகாக்க வேண்டும். அதன்பிறகு கண்கொடுக்கின்ற நல்ல காரியத்தை செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்.

[திரு. எம். சுரேந்திரன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

அதேபோல் பிச்சைக்காரர்கள், குஷ்டரோகிகள் மறுவாழ்விற்கான ஏற்பாடுகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. இது நல்ல காரியம்தான். ஆனால் அதே சமயத்தில் இருக்கின்றவர்கள் பிச்சைக்காரர்களாக ஆகாமல் தடுக்கின்ற மார்க்கத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டு அதற்குப் பிறகு பிச்சைக்காரர் மறுவாழ்விற்குச் சென்றால் நல்லதாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் இந்தக் காரியங்களை, குஷ்டரோகிகள் போன்றவர்களைக் கவனிக்க பல மெஷினரிகள் போன்றவைகள் செய்கின்றன. அவர்களை ஊக்குவித்து இத்தகைய காரியங்களைச் செய்ய முடியும். ஆனால் இத்தகைய நெசவாளர்களைக் கவனிப்பதற்கு லயன்ஸ் கிளப்புகளோ, ரோட்டரி கிளப்புகளோ முன்வருவது இல்லை. ஆகவே இலட்சக்கணக்கான நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு செய்தி பார்த்தேன், மத்திய சர்க்காரிலிருந்து சொன்னதாக வந்த செய்தியைப் பார்த்தேன், எல்லா உற்பத்திப் பொருள்களையும் கொள்முதல் செய்கிறோம், ஆனால் அதற்கு மாநிலங்களிலிருந்து திட்டம் வரவில்லை என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். எனவே, இப்பொழுது உடனடியாக தீபாவளியிலிருந்து கொள்முதல் செய்யாத துணிகளைக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல, சொசைட்டிகள் மூடப்பட்டு நூல் வாங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையிலிருக்கும் இடங்களுக்கு நல்ல வழிவகை காண வேண்டும். அதோடு, நூல் விலைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும். அதோடுமட்டுமல்லாமல், நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்குத் தனி பேங்க் வைத்தால்கூட நல்லது என்று கருதுகிறேன். விவசாயிகளுக்கு என்று ஒரு அமைச்சரை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் அதற்கு அடுத்த தொழிலாக விளங்குகின்ற நெசவுத் தொழிலிலோ நூல் விலை அதிகமாக இருக்கிறது, பாவு இல்லை, ஆகவே தறிகளை மூடிவிடுகிறோம் என்று சொன்னால் அந்த நெசவாளர்கள் என்ன செய்வார்கள்? அவர்கள் வேறு தொழில் தெரியாதவர்கள். பரம்பரை பரம்பரையாக இதே வழியில் வந்தவர்கள். அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கு எந்த வழியும் ஏற்படவில்லை. இந்த நெசவுத் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் நிர்ணயிப்பதற்கு கமிட்டியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது, ஆனால் அதனுடைய சிபாரிசுகள் இன்னும் வரவில்லை. அப்படி ஏற்படுத்தி குறைந்தபட்ச கூலி நிர்ணயித்து விட்டாலும்கூட தொழிலே நடக்கவில்லை. யென்றால் சம்பளத்தை நிர்ணயிப்பதால் மட்டும் என்ன பயன் ஏற்பட முடியும்? ஆகவே இதை ஆழமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இப்பொழுது சிறு பரிகாரமாகக் கண்டுபிடித்துச் செய்தாலும்கூட மீண்டும் இந்தப்

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. எம். சுரேந்திரன்]

பிரச்சினை வரும். ஆகவே ஆழமாகப் பரிசீலித்து அவர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகச் செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும். பவர்லூம்ஸ் வந்துவிட்டதால் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு வேறு வேலைகளுக்குச் சிபாரிசு செய்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். அதேமாதிரி நிலப்பட்டாக்கள் வழங்கப்படுவதில் முன்னுரிமை வழங்கப்படும் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் இவைகளெல்லாம் லட்சக்கணக்கானவர்கள் இருக்கின்ற இடத்தில் ஒரு சிலருக்குத்தான் செய்ய முடியுமே தவிர அவர்கள் பூராவிற்கும் செய்ய முடியாது. படித்தவர்கள், பட்டம் பெற்றவர்கள் மத்தியிலேயே வேலையில்லாத திண்டாட்டம் இருக்கின்ற நிலையில் அந்தத் தொழிலைத் தவிர வேறு தொழில் ஒன்றும் தெரியாத நெசவாளர்களுக்கு, பரம்பரை பரம்பரையாக அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு நாம் என்னதான் செய்ய முடியும் என்று அறிய விரும்புகிறேன். வேலை பார்த்துக் கொடுப்பதோ அல்லது பட்டா வழங்குவதோ போன்றவற்றை செய்து அவர்கள் அவ்வளவு பேருக்கும் ஒரு சௌகரியமான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவது என்பது அவ்வளவு சலபமான காரியம் இல்லை. கற்பனா உலகத்தில் சஞ்சரிக்கும்பொழுது வேண்டுமானால் அது முடியுமே தவிர, பிராக்டிகலாக, அநுபவரீதியாக இதைப்பார்த்து அவர்களின் குறைகளைத் தீர்ப்பதற்கு வழிவகை காண வேண்டும். அதற்காக இப்பொழுது நான் சொன்ன சில ஆலோசனைகளை எடுத்துக் கொண்டு ஆராய வேண்டும். அதற்கான முடிவை எடுத்துக் கொள்ள சட்டங்கள் தேவைப்பட்டால் சட்டங்கள் கொண்டுவர வேண்டும், தனி அமைச்சர் தேவைப்பட்டால் அப்படி ஒரு அமைச்சரை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன் : தலைவரவர்களே, இன்று இங்கே கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நெசவாளர் சமுதாயம் இந்த நாட்டிலே விவசாயிகளுக்கு அடுத்தபடியாக இருப்பதாக எண்ணுகிறேன். அந்த நெசவாளர் சமுதாயத்திற்கு நம்முடைய அரசு என்னென்ன வழிகளிலே யெல்லாம் நன்மைகளைச் செய்து வருகிறது என்பதை நாம் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறோம்.

இன்றைக்கு செஸ் ஸ்கீமின் கீழே ரிபேட்டுக்காக மத்திய சர்க்கார் நம்முடைய அரசுக்கு 60 லட்சம் ரூபாய்தான் அளிக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய அரசு இன்றைக்குச் செலவு செய்யும் தொகை 1 கோடியே 32 இலட்சம் ரூபாய் என்பதை இந்த நேரத்திலே நாம் அறிவோம். அதற்காக நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்,

[திரு. இ. எஸ். தியாக்ராஜன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

இன்றைக்குத் தமிழகத்திலே நெசவாளர்கள் உற்பத்தி செய்த துணியை தமிழ்நாடு நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கம் மட்டும் 10 கோடி ரூபாய் வரையில் விற்பனை செய்யும் அளவில் உண்மையிலேயே பாராட்டும் வகையில் அதிகரித்திருக்கிறார்கள் என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். கடந்த 5 ஆண்டுக் காலத்திற்கு முன்பு 2 கோடி ரூபாய்க்கு மட்டும்தான் விற்பனையாக இருக்கிறது. ஆனால் இப்பொழுது 10 கோடி ரூபாயாக உயர்த்த வேண்டுமென்று மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு இந்த விற்பனையை அதிகபட்சமாகச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள் என்பதை நினைவுபடுத்த ஆசைப்படுகிறேன்.

நூல் விலையைப் பற்றி எனக்கு முன்னால் பேசிய மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் சொன்னார்கள். உண்மையிலேயே நூல் விலை சில நேரங்களில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாகப் பெரிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அதை நம்முடைய அமைச்சரவர்கள், ஒரு நிர்ணயமான விலைக்கு, குறைந்த விலைக்குக் கிடைக்கச் செய்தால் அது நெசவாளர்களுக்கு உள்ளபடியே நல்ல பலனைத் தரும் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

கூட்டுறவு நூற்பாலைகளில் உற்பத்தியாகும் நூல் தமிழ்நாடு கூட்டுறவு சங்கத்திற்குமட்டும்தான் விற்பனை செய்யப்படுகிறது. ஆனால், ஒவ்வொரு நூற்பாலையிலேயும் நெசவாளர்களுக்குத் தனியாக ஒரு டெப்போ திறந்து, கூட்டுறவு நூற்பாலைகளில் உற்பத்தியாகும் நூலை, வேலைசெய்யும் நெசவாளர்களுக்கு முடிந்த அளவிற்குக் குறைந்த விலைக்கு விற்பனை நெசவாளர்களுக்கு அது ஒரு வரப்பிரசாதமாக இருக்கும் என்று கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

தவிரவும், ரிபேட்டு தற்போது நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். தொடர்ந்து அந்த ரிபேட்டை விற்பனைக்குத் தந்தால் மேலும் விற்பனை அதிகமாகி, அதனால் ஏழை நெசவாளர்களிடம் உற்பத்தியான சரக்குக்கு கூலி அதிகமாகக் கிடைக்க வாய்ப்பும் ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, கடந்த 20, 25 ஆண்டுக் காலமாகச் சொல்லி வருகிறோம். கலர் சேலைகளையும், பார்டர் துணிகளையும் நெசவாளர்களுக்கே ஒதுக்க வேண்டுமென்று இந்திய அரசைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அதற்கான உத்தரவை அளித்திருப்பதாகச் சொல்கிறார்களே தவிர, அதை அமல் ஆக்குவதில் சிரமம்

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன்]

இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது உடனடியாக அமலாக்கப்பட்டால் நெசவாளர் சமுதாயம் நன்றியுள்ள சமுதாயமாக இருக்கும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, ஹேண்ட்லூம் வீவர்ஸ் பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் தொடங்க வேண்டுமென்று பல ஆண்டுக் காலமாக நம் முடைய அரசு யோசித்து வருகிறது. அது விரைவிலே ஆரம்பிக்கப்பட தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாமல் இருக்கிறதே, அது விரைவிலே அமைக்கப்படுமா என்பதை அமைச்சரவர்களிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். அப்படி ஹேண்ட்லூம் வீவர்ஸ் பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் உருவாக்கப்பட்டால் நெசவாளர்களுக்குத் தேவைப்படும் கடன் கிடைக்க வழிகளும், வாய்ப்புகளும் ஏற்படும்.

இப்பொழுது எப்படி சிறு விவசாயிகளுக்கு கிரெடிட் சொசைட்டி மூலம் கடன் தருகிறதோ அதைப்போல் ஹேண்ட்லூம் சொசைட்டி மூலம் கடன் தருவதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினால் ஏழை நெசவாளர்களுக்கு ஒரு நிதி உதவி அளிக்க வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்லாமல் நெசவாளர்கள் குடும்பங்களில் உள்ள பல பேர் வேலையில்லாமல் அவதிப்படுகிறார்கள். எனவே அரசாங்க வேலைகளுக்கு ஆட்களை எடுக்கும்பொழுது நெசவாளர் சமுதாயத்தை பொறுத்தவரை ஒரு சலுகை காட்ட வேண்டுமென்று அமைச்சரவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு புதிய கூட்டுறவுச் சங்கங்களைத் துவக்குவதிலே மிகவும் கட்டுப்பாடு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவைகளைத் தளர்த்தி எங்கெங்கே கூட்டுறவு நெசவாளர் சங்கங்கள் வேண்டுமென்று கேட்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் முடிந்த அளவிற்கு அனுமதி தந்து, அவர்களுக்கு ஷேர் பணத்தைக் கடனாகத் தருவதோடு வேறு எல்லா விதமான வசதிகளும் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்த நெசவாளர் சமுதாயம் நம்முடைய அரசு பங்கேற்ற பிறகு நல்லமுறையிலே வளர்ந்து வருகிறது. அதுமட்டுமல்ல, வெளி நாட்டிற்கு நாம் துணிகளை ஏற்றுமதி செய்வதில் தமிழகம் முன்னணியில் நிற்கிறது என்று கூறிக் கொண்டு, முன்பு 2 கோடி ரூபாயாக இருந்த விற்பனையை பத்து கோடி ரூபாயாக விற்பனையை அதிகரிப்பதற்கும், கைத்தறி நெசவாளர்களின் வளர்ச்சியிலே மிகுந்த அக்கறை காட்டும் நம்முடைய அமைச்சர் திரு. மாதவன் அவர்களைப் பாராட்டி என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன், வணக்கம்.

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

* திரு. சோ. அழகர்சாமி : தலைவர் அவர்களே, சபையின் முன்னாலே உள்ள தீர்மானத்தை ஆதரித்து ஒருசில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய நாட்டில் விவசாயத் தொழிலுக்கு அடுத்தபடியாக அதிகமான மக்கள் சார்ந்திருக்கும் தொழில் கை நெசவுத் தொழில் தான். அதைப் பாதுகாக்க அரசு பலவிதமான நடவடிக்கைகளை எடுப்பதாகச் சொன்னாலும் கூட இன்று அவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலை மிகவும் பயங்கரமாக இருக்கின்றது. மாதம் பூராவும் வேலை இல்லாத நிலைமையிலே, வேலை இருந்தாலும் வாழ்க்கை நடத்த போதுமான கூலி கிடைக்காத அவல நிலைமையிலே இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் விசைத்தறிகள் தமிழகத்தில் புகுத்தப் பட்ட பின்னால் கைத்தறித் தொழில் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

என்னுடைய வட்டாரத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள் வாரத்தில் இரண்டு, மூன்று நாட்களில்தான் தொழில் செய்யக்கூடிய நிலையில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களிலிருந்து நூல் கிடைக்கிறது. கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் திறமையாக செயல்பட முடியாமைக்குக் காரணம் சென்ற ஆண்டு உற்பத்தி செய்த அடிப்படையில் 25 சதவிகிதம் கடனாக வழங்கப்படுகின்ற நிலைமை இருப்பதுதான். சென்ற ஆண்டு ஜவுளித் தேக்கம் ஏற்பட்டதன் காரணமாக அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை. ஆகவே, மேற்கொண்டு நூலை வாங்கிக் கொடுக்க முடியாமல் வாரத்தில் இரண்டு மூன்று நாட்களுக்கு மேல் தறிகள் இயங்க முடியாத நிலைமை ஏற்படுகிறது. இதனால் அடுத்த ஆண்டு கடன் வாங்குவதில் குறைவு ஏற்படுகிறது. ஆகவே, சென்ற ஆண்டு உற்பத்தியில் 25 சதவிகிதம் கடன் என்பதற்குப் பதிலாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகள் விற்பனையாகிற வரையிலே தறிகள் இயங்கக்கூடிய அளவுக்கு கடன் கொடுக்க வேண்டும். உற்பத்தியான துணி மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் சங்கங்களில் தேக்கமாக இருந்தால் மாநில கூட்டுறவு பெடரேஷன் மூலமாக வாங்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

நான் பத்திரிகையில் பார்த்தேன்—தேக்கமான கைத்தறி ஜவுளிகளை மாநிலச் சங்கங்களோ, மாநில சர்க்கார்களோ வாங்கிக் கொள்ள நடவடிக்கை எடுத்தால் உதவிகள் செய்ய மத்திய சர்க்கார் தயாராக இருக்கிறது என்ற அறிவிப்பைப் பார்த்தேன். பல இடங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகள் விற்காமல் தேக்கமாக இருக்கும் காரணத்தால் மேற்கொண்டு நூல் வாங்கி கை நெசவுத்

1972 ஆகஸ்ட் 17]

[திரு. சோ. அழகர்சாமி]

தொழிலாளர்களுக்கு வேலை கொடுக்க முடியாமல் அவர்கள் பட்டினி யாகப் பரிதவிக்கும் நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகள் மூன்று மாதங்களுக்கு மேல் தேங்கி இருந்தால் அதை மாநிலச் சங்கங்கள் வாங்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அவர்கள் விற்பதற்கு எந்த மாதிரி டிசைன் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அதே மாதிரி துணிகளை உற்பத்தி செய்ய ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம்.

கைத்தறித் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குக் குறைந்த பட்ச கூலிச் சட்டம் கொண்டுவர இருக்கிறது அரசாங்கம். அதை வரவேற்கிறேன். அவர்கள் கைத்தறிக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் மெம்பர்களாக இருந்தாலும், மாஸ்டர் வீவர்களிடம் வேலை பார்த்தாலும் மாதம் பூராவும் (லீவ் போக) வேலை கிடைக்க ஏற்பாடு செய்து உற்பத்தி செய்த பொருள்கள் காலாகாலத்தில் விற்பனை செய்ய ஏற்பாடு செய்து அவை நிலையில் இருந்து கொண்டிருக்கின்ற கைத்தறி நெசவாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்கு வேண்டிய சட்டங்களைக் கொண்டு வர வேண்டுமென்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஜே. ஜேம்ஸ் : தலைவர் அவர்களே, நண்பர் தங்கமணி அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற தீர்மானத்தின்மீது ஒருசில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன். கைத்தறித் தொழிலானது நமது மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் விவசாயத்திற்கு அடுத்ததாக அதிகப் படியான ஜனங்கள் ஈடுபட்டிருக்கின்ற தொழிலாகும். ஏறத்தாழ 30 லட்சம் மக்கள் இதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. நமது ஜனத்தொகையில் பத்தில் ஒரு பங்கு இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொழிலுக்கு ஆபத்து வரும்போது அதிகப்படியான ஜனங்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்பது நம்முடைய அரசு அறியாத ஒன்றல்ல. இன்றைக்குள்ள நிலையில் இந்தத் தொழில் பெருமளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

முன்னால் பேசிய திரு. வேழவேந்தன் அவர்கள் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்களுடைய முன்னேற்றத்திற்காக ஏதேதோ செய்ததாகவும், இன்னும் செய்து கொண்டிருப்பதாகவும் கூறினார்கள். இந்த அரசு ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்னால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு உதவி செய்யும் வகையில் தலையிலும், தோளிலும் கைத்தறித் துணிகளைச் சுமந்து விற்பனை செய்தது உண்மைதான். அதனால் விளம்பரத்தைத்

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

தேடிக் கொண்டார்கள். ஆனால் அதிகாரத்தைப் பெற்று ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு வந்த பிறகு நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்காக ஏதாவது செய்தார்களா என்றால் நிச்சயமாக ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆட்சிக்கு வருவதற்கு முன்பு இருந்த அக்கறை ஆட்சிக்கு வந்த பிறகு திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசுக்கு இல்லை என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

1947-ஆம் ஆண்டு இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருந்த ஒரு குடும்பத்திற்கு மாத வருமானம் 45 ரூபாயாக இருந்தது. இன்றையதினம் 90 ரூபாய் அளவுக்குத்தான் மாத வருமானம் வருகிறது. இன்றையதினம் எல்லாப் பொருள்களின் விலையும் ஒன்றுக்குப் பத்தாக உயர்ந்திருக்கின்ற நிலையில், மற்றத் தொழில்களிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றவர்களுடைய வருவாய் ஒன்றுக்குப் பத்தாக உயர்ந்திருக்கின்ற நிலையில் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு மட்டும் இந்த அளவுக்குத்தான் ஊதியம் இருக்கிறது என்றால் அந்தத் தொழிலாளர்கள் எந்த அளவுக்குப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். அவர்கள் ஊதியத்தை உயர்த்தி நிர்ணயிப்பதற்கு அரசாங்கம் நிச்சயமாகத் திட்டம் தீட்டியாக வேண்டும்.

எங்கள் கட்சித் தலைவர் திரு. பொன்னப்ப நாடார் அவர்களுக்கு சேலத்திலிருந்து ஒரு தந்தி வந்திருக்கிறது. முப்பதாயிரம் நெசவாளர் குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டு பட்டினியாக பல நாட்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் வந்திருக்கிறது. அவர்கள் தங்களுடைய பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காக கலெக்டர் அலுவலகத்தின் முன்பு உண்ணா நோன்பு மேற்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. சேலம் மாவட்டத்தில் மட்டுமல்ல, மாநிலத்தில் உள்ள எல்லா மாவட்டங்களிலும் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் மக்கள் இந்த நிலையிலேதான் இருக்கிறார்கள் என்பதை எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் என்ன என்று பார்க்கும்போது எனக்கு முன்பு பேசிய மெம்பர்கள் கூறியதுபோல் இந்தத் தொழிலுக் கான மூலப் பொருளான நூலின் விலை அதிகமாக இருப்பதுதான் என்று கூறப்படுகிறது. மேலும் இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்கள் உற்பத்தி செய்யக்கூடிய துணிகளுக்கு மார்க்கட் இல்லாமல் அடிக்கடி தேக்கம் ஏற்படுவதையும் அறிகிறோம். இதிலே அதிக அக்கறை கொண்டு கவனம் செலுத்தி பாதுகாப்பு அளித்தாலன்றி இந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க இயலாது என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 17]

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் வழியாகச் சில சலுகைகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். உண்மையிலேயே, அரசாங்கம் செய்கிற சலுகைகள் எல்லாம் தொழில் புரிகிற தொழிலாளர்களுக்குப் போய்ச் சேருகிறதா என்று அரசாங்கம் ஆராய்ந்து அறிய வேண்டும். நான் அறிந்தமட்டில் அரசாங்கம் செய்கிற சலுகைகள் நிச்சயமாக இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்குப் போய்ச் சேரவில்லை, இடையில் உள்ள தரக்கள் பயன் பெறுகிறார்கள் என்று நிச்சயமாகக் கூற முடியும். இந்தத் தொழிலில் ஓரளவு அதிகமான தொடர்புள்ள காரணத்தால் இதிலிருக்கின்ற கோளாறுகளை ஓரளவு என்னால் கூற முடியும். ஆண்டுதோறும் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்கு ரிபேட் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது புக அட்ஜஸ்ட்மென்ட் மட்டும் ஆகக் கூடிய நிலை இருந்ததே தவிர உண்மையில் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்கள் பயன்பெற முடியவில்லை. முன்பு ஒரு நண்பர் பேசிய போது ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் அதிகமாக அரசாங்கம் இந்தத் தொழிலிலே ஈடுபட்டிருக்கக் கூடியவர்களுக்காகச் செலவு செய்து வருவதாகக் கூறினார். ஆனால் உண்மையிலேயே அது அந்தத் தொழிலாளிக்குப் போய்ச் சேரவில்லை என்பதைச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

ஆண்டுதோறும் இருவார பொருட்காட்சியை தொழில் அபிவிருத்திக்காக, இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு விமோசனம் அளிக்க வேண்டுமென்பதற்காக, தேங்கியிருக்கும் பொருள்களை விற்பனை செய்ய வேண்டுமென்பதற்காக எல்லா மாவட்டங்களிலும் நடத்தி வருகிறார்கள். சில பொருட்காட்சிகளை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நெல்லை மாவட்டத்திலும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலும் பார்த்திருக்கிறேன். இதனால் மக்களுக்கு இந்தத் தொழிலில் இருக்கும் அக்கறையோ, அபிவிருத்தியோ, அபிமானமோ குறைகிறதே தவிர, மக்களைக் கவரும் முறையில் பொருட்காட்சிகள் நடத்தப்பட வில்லை என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

சென்னை மாநகரில் ஒருவேளை சிறப்பாக நடக்கலாம், நடைபெறுகிறது, அதனால் ஓரளவிற்குத் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை ஏற்படுகிறது. தேங்கியிருக்கும் பொருள்களும் ஓரளவிற்கு விற்பனையாகிறது. ஆனால் மாவட்ட அளவில் கண்காட்சிகள் சிறப்பாகச் செயல்படவில்லை. அப்படிச் சிறப்படைய வழிவகைகள் இன்றி இந்தத் தொழில் மீதே ஒரு வெறுப்பு அடையும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதற்காக அரசாங்கத்தால் அனுமதிக்கப்படும் பணம் உண்மையில் அப் பொருட்காட்சிகளுக்கு செலவிடப்படாமல் வேறு

[திரு. ஜே. ஜேம்ஸ்]

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

பல முறைகளில் லீக்காகிப் போவதால் இந்தப் பொருட்காட்சிகள் நல்லமுறையில் செயல்படுவதில்லை யென்பதை திரும்பவும் எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆகவே நெசவுத் தொழிலாளர்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். இந்தத் தொழில் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்றால் இதில் ஈடுபட்டுள்ள தொழிலாளர்கள் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அதற்கு அரசாங்கம் ஆவன செய்ய வேண்டும். அவர்களுக்கு குறைந்தபட்ச ஊதியம் நிர்ணயிக்கப்பட வேண்டும். இத் தொழில் அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றப்படுவதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும். அதற்காகத் திட்டங்கள் வகுக்கப்பட வேண்டும். இந்தத் துறையில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் தேக்கம் அடையாத விதத்தில் மார்கட்ஸ், சந்தைகள் கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். ஆக, நெசவாளர் தொழிலாளர்களைக் கார்ப்பாற்ற வேண்டிய கடமை அரசுக்கு இருக்கிறது என்று கூறி என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் கொண்டு வந்துள்ள இந்தத் தீர்மானத்தையொட்டி பல்வேறு கட்சிகளைச் சார்ந்த மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் கைத்தறித் துறை வளர்வதற்கான நல்ல பல யோசனைகளைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதை யெல்லாம் வரவேற்று இந்த அரசாங்கம் அவர்கள் சொன்ன நோக்கத்தை ஏற்று கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்து நல்ல வளர்ச்சிக்கு உதவி செய்யவேண்டும் என்ற நோக்கத்தை வரவேற்று அந்த யோசனைகளை எல்லாம் நிறைவேற்ற முயற்சி எடுக்கும் என்பதை நான் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்தத் தீர்மானம் சட்டம் கொண்டு வந்து இந்தக் கைத்தறித் துறைக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். ஆனால் உண்மை நோக்கம் சட்டத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பொருளாதார நோக்கத்தோடு பல முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டு, பல திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டு இந்த கைத்தறித் துறை வளருவதற்கு ஊக்கம் தரவேண்டும் என்பதுதான் இந்தத் தீர்மானத்தின் நோக்கம் என்று நான் புரிந்துகொள்கிறேன். பேசிய சில நண்பர்கள் இந்த அரசாங்கம் எதுவுமே செய்யவில்லை, நெசவாளர்களெல்லாம் பரிதவிக்கிறார்கள் என்ற வார்த்தைகளை எல்லாம்

1972 ஆகஸ்ட் 17]

[திரு. செ. மாதவன்]

இணைத்துக் கொண்டார்கள். அது இயற்கை. ஆனால் நிச்சயம் இந்த அரசாங்கம் எதையும் செய்யவில்லை என்பதை உண்மையில் அவர்கள் உள்ளத்தால் நம்பமாட்டார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும்.

ஏராளமான முயற்சிகளை நாம் தொடர்ந்து எடுத்து வருகிறோம். இந்தப் பிரச்சினையில் மத்திய அரசின் பங்கு என்ன என்று நாம் பேசுவது நியாயம் என்று நான் கருதுகிறேன். ஆனால் அது கூடத் தேவையில்லை. அல்லது மத்திய அரசு ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்று நாம் சொல்வதற்குப் பதிலாக இன்னின்ன குறைகள் இருப்பதால் மத்திய அரசு அதை மாற்றியமைக்க முன்வருமானால் இத்துறைக்குப் பயன்படும் என்பதைத் தைரியமாக எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். நாங்கள் சொல்வோம் என்பதை முன்கூட்டியே எதிர்பார்த்து மத்திய அரசு மீது பழிபோட்டு தப்பித்துக் கொண்டு ஓடப் பார்க்கிறார்கள் என்று சொல்வது வேடிக்கையாகும். உண்மையில் இந்தத் துறையின் நன்மையைக் கருதுகிறவர்கள் நம் அரசு மத்திய அரசை இவ்வளவையும் செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்தும்போது தைரியமாக அரசுக்கு ஆதரவு தந்து மத்திய அரசைக் கேட்க வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் துறையைப் பற்றிப் பேசும்போது நெசவாளர்களின் வாழ்வை சிறப்படையச் செய்யவேண்டுமென்று கூறும்போது நம் அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள மற்ற திட்டங்களை கேலி செய்வது போல் பேசுவது பொருத்தமுடையதல்ல. கண் இழந்தோருக்கு பார்வை அளிப்பது என்பது ஒரு திட்டமாகும். பிச்சைக்காரர்களுக்கு மறு வாழ்வு அளிப்பது என்பது ஒரு திட்டமாகும். அவற்றை கிண்டல் செய்யலாம் இத்துறையை ஆதரித்துப் பேசும்போது என்பது பொருத்தமாகத் தெரியவில்லை. அதைப்பற்றி பேசிய முறையில் எனக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது.

கைத்தறியைப் பொறுத்தவரையில் 48 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு தமிழ்நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது கூட்டுறவுத் துறையிலும் தனியார் துறையிலும் கிட்டத்தட்ட ஐந்தரை லட்சம் தறிகள் செயல்பட்டு வருகின்றன. சுமார் இருபது லட்சம் நெசவாளர்கள் இத்துறையை நம்பி வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். இவ்வளவு பெரிதான துறைக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்பதில் நாம் மிகுந்த அக்கறை காட்டுகிறோம் என்பதுபற்றி எல்லோரும் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

இந்த விவாதம் தொடர்ந்து முன்று நாட்கள் நடந்ததால் யார், யார் என்னென்ன சொன்னார்கள், எதை எதைச் சொன்னார்கள் என்று தெரியாமல் விவாதத்தில் குடு இல்லாமல் போய்விட்டதோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு ஏற்படுகிறது. ஆகவே பொதுவான நோக்கத்தை மட்டும் வைத்து பதில் சொல்லலாம் என்று கருதுகிறேன்.

இந்த அரசாங்கம் எதுவுமே செய்யவில்லை என்று சொன்னதற்கு நான் பதில் சொல்லியாக வேண்டும். அதற்காக ஒருசில புள்ளி விவரங்களைத் தர ஆசைப்படுகிறேன். கைத்தறித் துறையில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்கு கூட்டுறவுத் துறை மூலம் ஏராளமான உதவிகள் செய்து வருகிறோம். கூட்டுறவுத் துறை, தனியார் துறை என்றிருப்பது பல பிரச்சினைகளுக்கு இடம் தருகிறது. இந்தக் கைத்தறித் துறையைப் பொறுத்து இந்த கூலிப் பிரச்சினை எல்லாம் வருகிறது. கூலிப் பிரச்சினை பொறுத்து ஒரு குழு அமைத்திருக்கிறோம். கூட்டுறவுத் துறை பொறுத்து அப்போதைக்கப்போது ஆங்காங்குள்ள கூட்டுறவுத் துறை அதிகாரிகள் அதை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். சிக்கல் இல்லை. தனியார் துறையில்தான் போராட்டம் எல்லாம் நடைபெறுகிறது. நம் நோக்கம், ஒரு குழு போட்டாலும் கூலி நிர்ணயித்தற்காக பொதுவாக கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கைத்தறித் துறை முழுவதையும் அரசாங்கமே எடுத்து கூட்டுறவுத் துறைக்குக் கொண்டுவர வேண்டும் என்ற ஒரு கொள்கையின் அடிப்படையில் செயல்பட்டால்தான் இதற்கு விமோசனம் ஏற்படும். நம் அரசாங்கத்தின் கொள்கை அதுதான். அந்த முறையில் செயல்படுத்த இன்று முயற்சி எடுத்து வருகிறோம். கூட்டுறவுத் துறைக்கு ஏராளமான உதவிகள் கொடுத்து வருகிறோம். முதலில் இந்தச் சங்கங்கள் தொடங்கும்போது பங்குத் தொகை வேண்டும். அதில் நம் அரசு வந்ததற்குப் பிறகு 66-67-ல் ரூ. 4,14,000 என்றிருந்ததை 71-72-ல் ஆறு லட்சம் ரூபாயாக உயர்த்தியிருக்கிறோம். இந்தத் துறையில் பங்குத் தொகை கொடுப்பதற்குச் சங்கடப்படுகிற கூட்டுறவு நெசவாளர்களைப் பார்க்கிறோம்.

ஆகவே, இந்த அரசாங்கம் இந்த ஆண்டிலிருந்து ஒரு புதிய கொள்கையை நிறைவேற்றி வருகிறோம். எந்தெந்தப் பகுதிகளில் 25 சதவிகிதம் பங்குத் தொகையும் கொடுக்க முடியாத நெசவாளர்கள் இருக்கிறார்களோ அங்கெல்லாம் சென்ட் பெர் சென்ட் அரசாங்கமே பங்குத் தொகையை கடனாகக் கொடுத்து புதுச் சங்கங்களை உருவாக்க வேண்டுமென்ற முயற்சியை எடுத்து இருக்கிறோம். மதுரை, இராம னாதபுரம் பகுதிகளில் இப்படிப்பட்ட சங்கங்கள் தொடங்கப்பட்டு

1972 ஆகஸ்ட்]

[திரு. செ. மாதவன்]

இருக்கின்றன. இது தமிழ்நாடு பூராவிற்கும் விரிவடைய முயற்சிகள் எடுத்து வருகிறோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எடுத்துச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

அதேபோல் இந்த நெசவாளர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கடன் கூட்டுறவுத் துறையில் அதற்கு வட்டி, மத்திய அரசு எவ்வளவு வட்டி கேட்கிறார்கள், 6 சதவிகிதம். ஆனால் நெசவாளர்களிடமிருந்து வாங்குகிற வட்டி 3 சதவிகிதம், ஆக 50 சதவிகிதம் நம் அரசாங்கம் உதவித் தொகையாகக் கொடுக்கிறது. அதன் மூலம் 65-66-ல் 9 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்தோம். 71-72-ல் 13 லட்சம் ரூபாய் செலவழித்திருக்கிறோம். அதை அதிகப்படுத்தத் திட்டம் வைத்திருக்கிறோம். அதேபோல் இந்தக் கூட்டுறவுத் துறையில் தேக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மூல காரணம் அனைவருக்கும் தெரியும். தேங்கிக் கிடக்கிற துணிகள் இங்கு தேங்குவதற்குப் பதிலாக மாநிலச் சங்கத்தில் தேங்கினால் மட்டும் பரிகாரம் ஏற்பட்டு விடுமா என்றால் ஏற்பட்டு விடாது. ஆகவே புது ரகங்களை உற்பத்தி செய்ய ஒரு புதிய திட்டத்தை உருவாக்கியிருக்கிறோம். அதன் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் ஒவ்வொரு பயிற்சி நிலையம் என்று அதில் கூட்டுறவுத் துறையில் உள்ள நெசவாளர்களுக்குப் புது ரகங்களை உற்பத்தி செய்ய, தேவையான ரகங்களை உற்பத்தி செய்ய பயிற்சி கொடுத்து, உதவித் தொகை கொடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்ததற்குப் பிறகு அவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்து புது ரகங்களை உற்பத்தி செய்ய முயற்சிகள் எடுத்து வருகிறோம். அதற்காக 71-72-ல் ரூ. 5,32,000 செலவழித்து, திட்டமிட்டு செலவழித்திருக்கிறோம். அதேபோல் தனியார் துறையில் உதவிகள் செய்வதற்கு ஒரு தனி கார்ப்பரேஷன் இப்போதே இருக்கிறது. அந்தக் கார்ப்பரேஷன் சார்பில் 65-66-ல் சுமார் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 71-72-ல் ஐந்து லட்சம் ரூபாய் தனியார் துறைக்கு இந்த வாரியத்தின் மூலம் கடன் கொடுத்து உற்பத்தியைப் பெருக்க உதவிகள் செய்திருக்கிறோம். அதேபோல் உதவித் தொகை கொடுக்கும்போது அவர்களுக்கு நடைமுறை முதலுக்காக, வொர்க்கிங் காப்பிட்டல் 66-67-ல் ரூ. 10,000. 71-72-ல் ரூ. 2,00,000. உற்பத்தித் துறையில் எந்தெந்த முறைகளில் நாம் உதவிகள் செய்ய விரும்புகிறோம். இந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் எவ்வளவு மடங்கு உதவித் தொகைகள் அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது இந்தப் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும். ஆக, உதவிகள் எல்லாம் ஏராளமாக பெருக்கப்பட்டிருக்கிறது, அதிகமாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை

[திரு. செ. மாதவன்]

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

யாரும் மறுக்க முடியாது. இந்த அரசாங்கம் வந்து எதுவுமே செய்யவில்லை என்பது உண்மையிலேயே சரியாக இருக்காது என்பதை மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் ஏற்றுக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

நம்முடைய மாநிலச் சங்கம், பிரதமச் சங்கங்கள் இவைகளிலே விற்பனை நல்ல முறையில் நடைபெறுவதற்கு பெரிய முயற்சிகளை நம்முடைய அரசாங்கம் எடுத்து வருகிறது. அந்த முயற்சிகளின் விளைவாக மாநில சங்கத்தில் மட்டும் 66-67-ல் 4 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை என்பது மாறி, 8 கோடி ரூபாய்க்கு விற்பனை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 4 ஆண்டுகளிலே இரண்டு மடங்கு விற்பனை அதிகமாக இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு 10 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு விற்பனையை அதிகப்படுத்த அக்கறை செலுத்தி வருகிறார்கள். அதேபோல், தனியார் துறையில் விற்பனையைப் பொறுத்த வரையில் 65-66-ல் 10 கோடியில் இருந்தது, சென்ற ஆண்டு ரூ. 15 கோடிக்கு அந்த விற்பனையை அதிகப்படுத்தும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் விற்பனையைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது 10 கோடி என்பது 15 கோடிக்குப் போய் இருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். விற்பனை அதிகமாகியிருக்கிற அளவுக்கு உற்பத்தியாகவில்லை. விலை தான் ஏறியிருக்கிறது. 15 கோடி அளவுக்கு விற்பனையாகியிருக்கிறது என்று சொன்னால் உற்பத்தி அந்த அளவுக்கு பெருக்கப்பட்டிருக்கிறதா?

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : இதிலே ஒன்றும் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் இல்லை.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அது பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் அல்ல. புதிய ஒரு கருத்தைச் சொல்கிறார்கள். அந்தக் கருத்தை, அரசாங்கத்தின் சார்பில் இதே மன்றத்தில் வைத்து இருக்கும் புத்தகத்தைப் படித்து விட்டுச் சொல்லியிருந்தால் பாராட்டியிருக்கலாம் உற்பத்தி அதிகம் தான் ஆகியிருக்கிறது. எத்தனை சதவிகிதம் விலையால் ஏற்றம், எத்தனை சதவிகிதம் உற்பத்தியால் ஏற்றம் என்பதை அந்தப் புத்தகத்தில் போட்டிருக்கிறோம். 60 சதவிகிதம் உற்பத்தியில் பெருக்கம். 40 சதவிகிதம் விலையால் ஏற்றம். உண்மையிலேயே இல்லை என்று சொல்வது தவறான கருத்தாகும்.

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

நம்முடைய மன்றத்தில் கொடுத்திருக்கும் புள்ளிவிவரத்தில் கூட 80 மில்லியன் கெஜம் உற்பத்தியிலிருந்து 100 மில்லியன் கெஜம் உற்பத்திக்கு அதிகமாகியிருக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதிகப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்று சொல்லியிருந்தால் வரவேற்று இருப்பேன். விவரம் தெரியாமல் ஒன்றுமே இல்லை என்று சொன்னது வருத்தமாக இருக்கிறது.

தமிழ்நாட்டில் ஏராளமாக உற்பத்தியாகியிருப்பதற்குப் பாராட்ட வேண்டும். அரசாங்கத்தைக் குறைசொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக உண்மையை மறைப்பதில் பயன் இல்லை. மாநில அரசாங்கம் ஒதுக்குகிற தொகை தொடர்ந்து அதிகப்படுத்தப்பட்டு இருக்கிறது. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் 7½ கோடி ரூபாய் என்று இருந்தது நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் ரூ. 10.60 கோடி என்ற அளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. 65-66-ல் ரூ. 145 லட்சம் என்று இருந்ததை 1971-72-ஆம் ஆண்டில் 254 லட்சம் ரூபாய் நாம் செலவழித்து இருக்கிறோம். நாம் செலவழிக்கிற திட்டத்தில் செலவழிக்கும் பணம் அதிகப்படுத்தப்பட்டு வருவதை நாம் பாராட்டி வரவேற்க வேண்டும். இந்தத் துறையில் விற்பனையில் ஊக்கப் படுத்தப்பட வேண்டுமென்பதற்காக ரிபேட் கொடுத்து வருகிறோம்.. ரிபேட் நிறுத்தப்படவில்லை. இப்போதும் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நிரந்தரமாக 5 காசு கொடுத்து வருகிறோம். சில நேரங்களில் 10 காசு கொடுக்கிறோம். அதன் விளைவாகப் பார்த்தாலும் கூட 1966-67-ல் 60 லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறோம். இந்த ஆண்டு ரூ. 132 லட்சம் கொடுத்திருக்கிறோம். அதுவும் விலையேற்றத் தால் அல்ல. ஒவ்வொரு ரூபாய்க்கும் என்று கொடுக்கிறபோது, விற்பனை அதிகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் உண்மையிலேயே நெசவாளி பயன்பெறுகிறான் என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இன்னும் அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்பதுதான் இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை என்பதை நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நாம் கூட்டுறவுத் துறையின் மூலமாகக் கொடுத்து வரும் கடன் உதவி 1966-67-ல் ரூ. 460 லட்சமாக இருந்தது. 1971-72-ல் ரூ. 625 லட்சமாக ஆகியிருக்கிறது. இது மட்டுமல்ல, ஹெண்ட்லாம் பைனான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் மூலம் 1966-67-ல் ரூ. 114 லட்சம் கொடுக்கப்பட்டது. 1971-72-ல் ரூ. 148 லட்சமாக உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதிகம் கொடுப்பதற்கு முயற்சிகள் எடுத்து வருகிறோம் என்பதை புள்ளி விவரங்கள் காட்டும். ஏராளமாக

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

உதவிகள் செய்யவேண்டும்; அதன் மூலமாகத் தொழில் வளர வேண்டும் என்ற கருத்தை நான் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறேன். அந்தத் தொழில் வளர என்னென்ன செய்ய வேண்டுமென்பதை தூய நோக்கத்தோடு பேசிய மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள். அதையெல்லாம் நான் ஆதரிக்கிறேன்.

கைத்தறித் துணிகளை உற்பத்தி செய்யும் அந்த நெசவாளர்களுக்கு ஒரு சங்கம் அமைக்க வேண்டும். அப்படிச் சங்கம் அமைத்துக் கடன் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுதான் இந்த அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அப்படிச் கடன் கொடுப்பதில் சில சிரமங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை ஆராய்ந்துதான் செய்ய முடியும். நாம் ஏராளமாகப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் தறியின் அடிப்படையில்தான் கடன் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது உற்பத்தி அடிப்படையில் கடன் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. நாங்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்கி விடுகிறோம். அப்படி உற்பத்தி பெருகி, துணிகள் தேங்கி விட்டால் மேற்கொண்டு கடன் கிடைப்பதில்லை. அந்த நிலைமைக்கு என்ன வழி என்று கேட்கிறார்கள். அதற்கு நம்மால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இதை ஆராய வேண்டும். கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்குக் கடன் வசதி கொடுக்கும்போது மத்திய அரசாங்கம், தன்னுடைய ரிசர்வ் பாங்க்—மத்திய அரசாங்கம் என்ற உடனே கோபப்பட வேண்டாம், அதுவும் நம் அரசாங்கம்தான், இங்கே எவ்வளவு ஆத்திரத்தோடு கூற முற்படுகிறீர்களோ, அந்த அளவுக்கு மத்திய அரசாங்கத்திடம் எடுத்துக் கூறுங்கள்—மூலமாகக் கடன் வழங்கி வருகிறது. மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பில் சில திட்டவட்டமான யோசனைகளை நாம் சொல்லி வருகிறோம்.

நாம் சொல்லுகிற யோசனைகளை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகளைச் பேசுவார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன். ஆனால் அரசாங்கத்தை ஆதரிக்கக் கூடாது என்பதற்காக விட்டு விட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். பணம் கேட்கிற சங்கம், பிரதம சங்கங்களில் உற்பத்தி செய்கிற அத்தனை துணிகளுக்கும், மாநில சங்கம் பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும். மாநில சங்கம் பொறுப்பேற்று, மொத்தமாகப் பணம் கொடுக்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளும். இப்படி இருந்தால்தான் பிரதம சங்கத்தில் இருக்கும் சாதாரண நெசவாளி அந்தக் கடனை வங்கியிலிருந்து வாங்கி உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும். மத்திய அரசாங்கம் இதை ஏற்று, தமிழ் நாட்டில் மொத்தமாக உற்பத்தி செய்யும் துணிகளுக்கு மாநில சங்கம் பொறுப்பேற்கும்,

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

அதற்கு மொத்தமாக ரிசர்வ் வங்கி கடன் வழங்கலாம் என்று சொல்லவேண்டும். மாநில சங்கம் பொறுப்பேற்கும்போது, தவறுகள் ஏற்படாது என்று கருதுகிறேன். ஆகவே, இந்தக் கொள்கையை மத்திய அரசாங்கத்திடம் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இதை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்று உதவி புரிய முன்வரும் என்று நம்புகிறேன். இப்போது நாம் மத்திய அரசிடம் வற்புறுத்திக் கேட்க கேட்க அதிகமான கடன் வசதி செய்து வருகிறது. அதற்காக நாம் அதைப் பாராட்ட வேண்டும். அதை இன்னும் அதிகப்படுத்த, நாம் சொல்கிற அந்தக் கொள்கையின் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டிலுள்ள உற்பத்தியின் அடிப்படையில், அதற்கு ஏற்ற வகையில் கடன் அளிக்க முன்வருவார்களேயானால், நிச்சயமாக நம்புகிறேன், தமிழ்நாட்டில் நெசவாளர்கள் மத்தியிலே உள்ள வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், கூலி கிடைக்காத பிரச்னை இல்லாத சூழ்நிலை, நிரந்தரமாகக் கடன் கொடுக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்று இந்த அரசாங்கம் கருதுகிறது. அந்தக் கொள்கையை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

பணம் கொடுத்து விடுகிறோம். தறியை வாங்கித் தந்து விடுகிறோம். அடுத்த கட்டம், நெய்வதற்கு நூல் வேண்டும். இங்கே பெரிய சிக்கல் இருக்கிறது. இது ஒரு நியாயமான பிரச்னை. அதற்குப் பரிகாரம் என்ன என்பதை இந்த அரசாங்கம் கவனமாகச் சிந்தித்து திட்டவாட்டமான ஆலோசனை ஒன்றை மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. நாம் தெரிவித்து இருக்கும் யோசனை, இந்த மாநிலத்திலுள்ள கைத்தறிகளுக்கு எந்த நெம்பர் நூல் தேவைப்பட்டாலும், அதை வினியோகிக்கும் பூர்ணமான உரிமையை மாநில அரசாங்கத்திற்குத் தந்து விடவேண்டும். இதுதான் நம்முடைய கொள்கை. கூட்டுறவுத் துறையில் இதைச் செய்து வருகிறோம். தனியார் துறையில் செய்தால்தான் விலையைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். அப்போதுதான் பூர்ணமாகப் பாதுகாப்புத் தர முடியும்.

கூட்டுறவுத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்காங்குள்ள மாவட்டங்களிலுள்ள கூட்டுறவு நெசவாளர்களுக்கு நேரடியாக நூல் கொடுக்கும் பொறுப்பை நாம் மேற்கொண்டால், மொத்தமாக மாநில அளவில் அதைப் பெற்று மார்க்கெட் பிரைசுக்குக் குறைவாகக் கொடுக்க முடியும் என்ற நிரந்தரமான திட்டத்தை இந்த அரசு வற்புறுத்தி வருகிறது. நூல் விலை ஏறுவதற்கு இது மட்டுமல்ல காரணம். மற்ற மாநிலத்தில் ஏற்படுகிற சில நிகழ்ச்சிகளின் விளைவு நம் மாநிலத்திலுள்ள நெசவாளர்களை மிகவும் பாதிக்கிறது.

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

குஜராத், மகாராஷ்டிராவில் எங்காவது ஓரிடத்தில் ஏதாவது ஒரு சூழ்நிலை, பொருளாதாரச் சிக்கல் ஏற்பட்டால் இங்கேயும் அதன் விளைவாக சில சிக்கல்கள் உண்டாகின்றன. தெளிவாகச் சொல்லப் போனால், “ஸ்பெகுலேடர்ஸ்” செய்கிற காரியங்களால் தமிழ் நாட்டில் உள்ள நெசவாளர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இதை எப்படித் தவிர்ப்பது என்பதுதான் நம்முடைய பிரச்சனை. இதைத் தவிர்க்கும் நிலைமை உருவாக்கப்படுமானால், குறைந்த விலை என்பதை விட நியாயமான விலையில் தொடர்ந்து நெசவாளர்களுக்கு நூல் கொடுப்பதில் நாம் வெற்றி பெற்று விடுவோம். அதற்காகத்தான் நம்முடைய அரசின் சார்பிலே தெளிவாக இந்த யோசனையைக் குறிப்பிட்டோம். நூல் தமிழ் நாட்டில் ஏராளமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. அதற்கு சந்தை கிடைக்கவில்லை. 1967-68-ல் நூல் விற்பனையாகாமல் ஆலைகளிலெல்லாம் தேங்கிக்கிடந்தது. அதற்கும் போராட்டம் இந்த அரசாங்கத்தை எதிர்த்து, அங்குள்ள ஆலைத் தொழிலாளர்கள் போராட்டம் என்ற கொள்கையையும் நாம் பார்த்தோம். லட்சக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள நூல் தேங்கிக்கிடக்கக்கூடிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அண்ணா அவர்கள் இருந்தார்கள். அரசின் சார்பில் ஒரு புதிய திட்டம் உருவாக்கி, தேங்கிக் கிடக்கும் நூலுக்கு-கைத்தறித் துணிக்கு அல்ல ஒரு திட்டம் வகுத்து, நாமே கடன் கொடுப்பது என்ற முறையைக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால், அப்படித் திட்டம் கொண்டுவந்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே நூல் விற்பனையாகிவிட்டது, அதனால் அந்தத் திட்டத்திற்குப் பலன் இல்லாமல் போய்விட்டது. அதற்குக் காரணம் என்ன வென்றால், மகாராஷ்டிரம், குஜராத் ஆகிய மாநிலங்களிலே நூலுக்கு ஏற்படுகிற மாற்றம், நூல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு தமிழ் நாட்டில் உள்ள நெசவாளிகளைப் பாதிக்கிறது என்பது உண்மை. ஆகவேதான் நாம் கேட்டிருக்கிறோம். தமிழ் நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற நூல் தனியார் துறையில் இருந்தாலும்கூட, கூட்டுறவுத் துறையிலிருந்தாலும்கூட, மற்ற மாநிலங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு தமிழ் நாட்டிற்கு வரக் கூடிய நூலாக இருந்தாலும்கூட, கைத்தறித் தொழிலாளர்களுக்குத் தேவையான நூலை மட்டும் நியாயமான விலையில் விநியோகிக்கக் கூடிய அதிகாரத்தை மாநில அரசுக்கு விட்டுவிடுங்கள் என்று திட்ட வட்டமாக காஞ்சிபுரத்தில் நடந்த மகாநாட்டில் தீர்மானம் போட்டு, அந்தத் தீர்மானத்தை இந்த அரசு ஏற்று, மத்திய அரசிடம் வலியுறுத்தியிருக்கிறது.

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்—தலைமை.)

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

அப்பொழுதுதான் நூல் விலையைப் பொறுத்த அளவுக்குப் பரிகாரம் காணமுடியும். நிரந்தரமாக நெசவாளர்கள் பிரச்னைக்குத் தீர்வு காண முடியும் என்பதைத் தெரிவித்திருக்கிறோம். நூலைக் கொடுத்ததற்குப் பின்னால் நெய்கின்ற துணிகளை

DR. H. V. HANDE : 'What prevents this Government from taking stock of the quantity of yarn that is available here and find out what exactly is required? The Hon. Minister was saying that there was speculation in Maharashtra. What exactly is the problem for Government? The problem of Salem weavers is they have got to get the yarn at exorbitant price. They have to be helped to get it at controlled price. What prevents the Government from taking action, in getting it at controlled prices if necessary from other States?'

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : அதைத்தான் விளக்கினேன். நமக்கு அதிகாரம் இல்லாமல் எதையும் செய்ய முடியாது. சேலம், கோவை மாவட்டங்களைப் பொறுத்து நூலை விட “மான்-மேடு ஃபைபர்” ஆகியவைகளுக்குத்தான் அடிக்கடி கிராக்கி ஏற்படுகிறது. இதை விநியோகிக்கக்கூடிய அதிகாரமும் மாநில அரசுக்குக் கிடையாது. பம்பாயில் உற்பத்தி செய்கிறவர்கள் ஒரு சங்கம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தச் சங்கம் எதைச் செய்ய வேண்டுமென்று கருதுகிறதோ அதைத்தான் செய்யவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்திடம் சண்டை போட்டு—வருத்தப்பட வேண்டாம், சண்டை போட்டால்தான் கொஞ்சம் பலன் கிடைக்கிறது—தனியார் விநியோகம் செய்யக்கூடிய அதிகாரத்தைக் குறைத்து, டைரக்டர் ஆஃப் ஹாண்ட்லும்ஸ் சொல்கிறவர்களுக்குத் தான் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டு ஓரளவுக்கு வெற்றியும் பெற்றோம். பூரணமாக வெற்றி பெற முடியவில்லை. இயக்குநர் மூலம், தமிழ் நாட்டில் யாரோ ஒருவர் இடையிலே இதைப் பயன்படுத்துவது என்ற முறையை மாற்றி, யார் தறி வைத்திருக்கிறார்கள், வீடுகளில் யார் தறி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று வீடு வீடாகச் சென்று சர்வே செய்து, சென்ற மாதத்தில் எவ்வளவு நூல் எப்படிப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று கணக்கு எடுத்து அந்த கணக்கின் அடிப்படையில் நூல் விநியோகம் செய்யப்பட்டது. யாரோ மாஸ்டர் வீவருக்கு கொடுப்பதற்கு முன்வரக்கூடாது என்பதுதான் கருத்து. (குறுக்கீடு) மாநிலம் முழுவதிலும் இந்த நிலைதான். நூலை நாமே விநியோகிப்பதற்கு அதிகாரம் இல்லாமல் தவிக்கின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. நம்மைப் பொறுத்தவரையில் இந்தக் கண்ணோட்டத்தில்

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

மாநில அரசின் மீது நம்பிக்கை வைத்து நம்முடைய மாநிலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற நூல், வெளிமாநிலங்களிலிருந்து நம்முடைய மாநிலத்திற்கு வருகின்ற நூல் அத்தனையும் நாம் சொல்கின்ற திட்டத்தின் அடிப்படையில் நியாயமான விலையிலே விநியோகிக்கக் கூடிய அதிகாரம் மாநில அரசுக்கே தரப்பட வேண்டும் என்றுதான் வற்புறுத்துகிறோம். அப்பொழுதுதான் அங்கே ஏற்படுகின்ற விலை ஏற்றத்தாழ்வு நம்மைப் பாதிக்காமல் இருக்கும். எங்கேயோ ஒரு வியாபாரி எதையோ செய்கின்றதன் விளைவு தமிழ் நாட்டைப் பாதிக்கும் நூல் விநியோகத்தைப் பொறுத்த அளவுக்கு என்பதுதான் நாம் இன்றைக்கு நடைமுறையில் காணக்கூடிய சிக்கலாகும். அந்தச் சிக்கலைத் தீர்ப்பதற்கு இந்தப் பரிகாரத்தைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. ஆர். பொன்னப்ப நாடார் : சேலத்தில் இப்பொழுது பெரிய பதட்ட நிலை இருக்கிறது என்று தந்தி அடித்திருக்கிறார்கள். பசியினால், பட்டினியால் பீடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 30,000 தொழிலாளர்கள் இதனால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையைப் பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசிடமிருந்து ஏதாவது பதில் அனுப்பியிருக்கிறார்களா? மாநில அரசு இதைப்பற்றி ஏதாவது மத்திய அரசிற்குத் தெரிவித்திருக்கிறார்களா? அப்படியானால் அதன் விவரங்களை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா?

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : சேலம் மாவட்டத்தில் மட்டுமல்ல. தமிழ்நாடு முழுவதும் இந்தப் பிரச்னை இருக்கிறது, நூல் பிரச்னையைப் பொறுத்த அளவுக்கு. இடையிலே பவர்லூம்ஸ் எல்லாம் மூடினார்கள் திடீரென்று, நாம் சொன்னதின் பேரில் நிறுத்தி விட்டார்கள். ஓரளவுக்கு சேலத்தில் இந்தப் பிரச்னை தீர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

(மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்—தலைமை.)

நூல் கிடைக்காத நிலையில், கிடைத்த நூல் விலை ஏற்றத்தினால் பெரிய பாதிப்பு தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும், மாதந்தோறும் நெசவாளிகளுக்கு ஏற்பட்டது என்ற கவலையில் நாம் ஆழ்ந்திருக்கிறோம். ஆகவே, நம்முடைய திட்டத்தை மத்திய அரசு ஏற்றுக்கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

நூலைக் கொடுத்த பின்னால் உற்பத்தி செய்கின்ற துணிக்கும் நாம் சந்தை கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இருப்பதனால் எவ்வளவு அல்லல் படுகிறார்கள் என்பதையும் மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் எடுத்துச்

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

சொன்னார்கள். அந்தக் கவலையையும் நான் பகிர்ந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். பொதுவாக நாம் உற்பத்தி செய்கின்ற கைத்தறித் துணிகளைப் பொறுத்தவரையில், நாட்டில் எது தேவைப் படுகிறதோ அந்த ரகங்களை உற்பத்தி செய்கின்ற முறை முழுவதும் பின்பற்றப்படவில்லை. அதுதான் மூலக் காரணம், அதை நிச்சயம் ஓரளவுக்கு மாற்றக்கூடிய வழி முறைகளைப் பயிற்சி நிலையங்கள்மூலம் கொண்டுவருகிறோம். முதலில் நான் எடுத்துச் சொன்ன புள்ளி விவரங்களின்படி அதிகமான சரக்குகள் விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்தாலும், இன்னும் ஏராளமாகத் தேங்கியிருக்கிறது என்பதை யாரும் மறந்துவிடக்கூடாது.

சேலம் பகுதியில் இப்பொழுது ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய பிரச்சனை, இந்தத் துணி தேக்கத்தினால் நெசவாளர்கள் நிச்சயம் அல்லல் படுகிறார்கள் என்பதுதான் முக்கியம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த ஆண்டு தீபாவளிக்கு மட்டும் ரூ. 2 கோடி அளவில் விற்பனை செய்கின்ற ஒரு முயற்சியைத் தொடங்கியிருக்கிறோம். ஓரளவுக்குச் சிக்கல் தீரும் என்ற நம்பிக்கை மாநில அரசுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. கண்காட்சிமூலம் ஒன்றும் நடக்கவில்லை என்று யாரும் கருதிவிடக்கூடாது. கண்காட்சிமூலம் அந்தச் சமயங்களில் விற்பனை அதிகப்படியாகத்தான் இருக்கிறது. நிரந்தரமாக நம்முடைய ரகங்களுக்குச் சந்தை கண்டுபிடிக்கக்கூடிய முயற்சி வெற்றி பெற்றால்தான் அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற துணித் தேக்கத்திற்கு நாம் பரிகாரம் காணமுடியும் என்று நான் இந்த நேரத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மொத்தத்தில் நம்முடைய ஏற்றுமதி குறைந்து இருக்கிறது. அதைத்தான் உணர்ந்தாகவேண்டும். இதற்கு என்ன காரணம் என்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். நம்முடைய நாட்டு கைத்தறித் துணிகளை நம்பி யிருந்த பல நாடுகள், குறிப்பாக தென் கிழக்கு ஆசிய நாடுகள், அதிலும் குறிப்பாக மலேஷியா, சிங்கப்பூர், பர்மா, இலங்கை இது போன்ற நாடுகளெல்லாம் சுதந்திரம் பெற்றதற்குப் பின்னாலே அவர்களே உற்பத்தி செய்யவேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஓரளவுக்கு ஈடுபட்டிருக்கிற காரணத்தினால் நம்முடைய நாட்டுத் துணிகளுக்கு உள்ள சந்தை முன்பிருந்ததைவிட இப்பொழுது குறைந்து இருக்கிற சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஆகவே, வெளிநாட்டுச் சந்தையில் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய உண்மை நிலையை நாம் உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். நம்முடைய துணிகளுக்கு ஏராளமான சந்தை கண்டுபிடிக்கக்கூடிய முயற்சியில் நாம் வெற்றி பெற்றால்தான் நம்முடைய கைத்தறித் துணிக்கு நிரந்தரமான

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

சந்தையை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும் என்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கூறிக்கொள்கிறேன். இதற்கு என்ன பாதுகாப்பு? அதுதான் நம்மிடையே உள்ள பிரச்னை. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே இந்தப் பிரச்னை தமிழ்நாட்டில் எழுப்பப்பட்டு வந்திருக்கிறது. கட்சி வேறுபாடின்றி எல்லோரும் சேர்ந்து வற்புறுத்தியிருக்கிறார்கள். இன்னென்ன ரகங்கள் கைத்தறித் துறைக்குத்தான் ஒதுக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திவந்தோம். நம் மாலே அதை செயல்படுத்த முடியவில்லை என்ற கவலைதான் ஏற்படுகிறது. நான்கு இந்த ஆட்சிக்கு வந்தவுடன் மாற்றிவிட முடியும் என்று எவ்வளவோ முயற்சி செய்தும், நடக்கவில்லை. ரிசர்வேஷன், இன்ன ரகங்கள் கைத்தறிக்கு என்று ஒதுக்குகின்ற முறை நிர்ணயிக்கப்படவேண்டும் என்று நாம் கேட்டபொழுது, ஏற்கனவே சட்டம் இருப்பது எங்களுக்குச் சுட்டிக்காட்டப்பட்டது மத்திய அரசின் சார்பிலே அதைப்பற்றியும் இந்த அரசு திட்டவாட்டமாகத் தெளிவாக ஒரு கொள்கையை மத்திய அரசுக்குத் தெரிவித்திருக்கிறது. மகாநாட்டில் தீர்மானம் போட்டு, அதை இந்த அரசு ஏற்றுக் கொண்டு, இந்த அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் அதைத் தெளிவாக வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். இப்பொழுது இருக்கிற ரிசர்வேஷன் சட்டத்தில் இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளத்தான் இருக்கிறது. அந்த உத்தரவுகளை அமல் நடத்துவதும் மாநில அரசுதான் என்று ரொம்பவும் கெட்டிக்காரத்தனமாகச் செய்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் தாங்கள் சட்டம் போட்டிருக்கிறோம், மாநில அரசுதான் அதை நிறைவேற்றவில்லை என்று சொல்வதற்கு ஒரு நல்ல வாய்ப்பை அவர்கள் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மத்திய அரசு உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள் என்றால், அது எந்த அளவுக்கு ஓட்டைகள் நிறைந்ததாக இருக்கிறது, அந்த உத்தரவுகள் அமல் நடத்தமுடியாத நிலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

நம்முடைய அரசின் சார்பில் நாம் சொல்வதெல்லாம் திட்டவாட்டமாகச் சொல்லுங்கள், வேட்டி என்று சொல்லுங்கள், சேலை என்று சொல்லுங்கள், துண்டு, துப்பட்டி என்று சொல்லுங்கள் என்றுதான் சொல்கிறோம். ஆனால், அவர்கள் உத்தரவு போட்டிருப்பது தோத்தி கலர் பார்டர் உள்ளது. ஒன்றாக இன்ச்சுக்கு மேலாக உள்ளது என்பது. யார் போய் கண்டுபிடிப்பது, எங்கே போய் பார்ப்பது, ஒவ்வொரு திறியையும் யார் போய் பார்ப்பது? மேலும்

Sarees using coloured yarn or having striped or check pattern or with borders exceeding 2½" width என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இதை யார் போய் அளப்பது, எந்த

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

ஊரில் போய் அளப்பது, ரொம்பக் கெட்டிக்காரத்தனமாகப் போட்டிருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டு லுங்கிதான் உலகச் சந்தையில் பெயர் போனது.

Laungis with check pattern and having width between 42 " and 52 " என்று போட்டிருக்கிறார்கள். இதை யாராவது அளக்க முடியுமா? எந்த ஊரில் யார் அளந்துகொண்டிருக்க முடியும்? அதைப்போலவே தான்

Check or striped chaddars, bed-sheets, bed-covers and counterpanes, honey-comb towels, napkins and dusters.

இப்படிப்பட்ட துணி ரகங்களுக்கு விதிவிலக்கு உத்தரவையும் அளித்து உத்தரவு போட்டிருக்கிறார்கள். அப்படி விதிவிலக்கு உத்தரவையும் போட்டுவிட்டு, அதை அமல் நடத்தக்கூடிய அதிகாரத்தையும் மாநில அரசிடம் ஒப்படைத்துவிட்டோம் என்று சொல்லக்கூடிய சூழ்நிலை இருந்துவருகிறது. இந்த மோசமான சூழ்நிலை இந்த உத்தரவின் மூலமாக இருக்கிறது. இதை அகில இந்திய கைத்தறியாளர்கள் அவர்களுடைய மாநாட்டின் மூலமாகவும் தலைமை மூலமாகவும் பிரதம மந்திரிக்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். இதில் உடனடியாக அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக நாங்களும் பதில் கொடுத்திருக்கிறோம். நம் அரசாங்கத்தின் யோசனை, இந்த உத்தரவை மாற்றியமைத்துத் தெளிவாக, இந்த கலர், அங்குலம் என்று இப்படிப் போடாமல் வேட்டி, சேலை, துண்டு, துப்பட்டி, பெட்ஷீட் இவை கைத்தறிக்குத்தான், வேறு துறைக்கு இல்லை என்று தெளிவாக உத்தரவிருந்தாலொழிய, ஒதுக்கல், ரிசர்வேஷன் என்பது பெயரளவில் ஏட்டில் இருக்கும், நடப்பில் நெசவாளர்களுக்குப் பயன் தராது என்பதை அரசின் சார்பில் மத்திய அரசுக்குத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறோம். அவர்கள் இதை ஆதரித்து அனுமதி தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இது முழுமையாக வந்துவிட்டால் அதனால் பயன் கிடைக்குமா வென்பது சந்தேகம்.

இரண்டாவது கட்டத்தில் தமிழ்நாட்டில் உற்பத்தி செய்வதை ஒதுக்கி வகைப்படுத்த முடியும். ஆனால் இப்படி மற்ற மாநிலங்களில் அமல் படுத்தாத நிலைமை ஏற்பட்டு அந்த மாநிலங்களில் உற்பத்தி செய்யக் கூடிய நிலை இருந்து அவைகளுடைய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து நம் துணிகளுக்கு எப்படிப் பாதுகாப்பு தரப்போகிறோம் என்பது வேறு இருக்கிறது. இந்த இரண்டு பிரச்சனைக்கும் பரிகாரம் தர வேண்டுமென்று கேட்டிருக்கிறோம். இந்த இரண்டாவது பிரச்சனையை நாம் சொல்லியிருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கம் இதை தைரியமாக

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

எடுத்துக் கொண்டு ரிசர்வேஷனை மீறுகிற எந்தத் துணியையும் நாட்டில் அனுமதிக்க மாட்டோம் என்று முடிவெடுக்க வேண்டும். அப்படி எடுத்துவிடுவார்களானால் தமிழ்நாட்டில் அப்படி மீறி வரக் கூடிய துணிகளைத் தடுத்து நிறுத்தக்கூடிய அதிகாரத்தையும் மாநில அரசுக்குத் தரவேண்டுமென்று இரண்டாவது தீர்மானமாக காஞ்சி புரத்தில் திராவிட முன்னேற்றக் கழக மாநாடு நிறைவேற்றியது. அதை நம் அரசுக்கு அனுப்பி வைத்து நாமும் அந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு இந்த இரண்டு முறைகளிலும் பாதுகாப்புத் தந்தால்தான்—சட்டமே வேண்டாம், பாதுகாப்புத் தந்தால் போதும்—நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு முழுமையாக இந்த ரகங்களுக்கு கைத்தறி உற்பத்தி என்று முடிவெடுத்தால் அதற்கு நிரந்தரமான சந்தையைக் கண்டுவிட முடியுமென்று தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆக, நாம் உற்பத்தி செய்கிற துணிகளுக்கு நிரந்தர சந்தை கிடைக்கக்கூடிய வாய்ப்பைக் கண்டாக வேண்டும். அதற்கு இந்த உத்தரவை மாற்றவேண்டும்.

இன்னொரு யோசனை மத்திய அரசுக்கு வைத்திருக்கிறோம். மத்திய அமைச்சரவர்கள் இங்கே வந்த நேரத்தில் அவரோடு பேசியும் மாநாட்டில் எடுத்துச் சொல்லியும் இருக்கிறோம். உற்பத்தி செய்கிற கைத்தறித் துணிகளை வெளிநாடுகளில் ஏற்றுமதி செய்வதற்கு அதிக அளவிலே உதவித் தொகை கொடுப்பதற்கு, சலுகை காட்டுவதற்கு மத்திய அரசாங்கம்—இப்போதே செய்கிறார்கள்—இன்னும் அதிகமாக அளிப்பதற்கு உதவி செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். இதையும் செய்வதற்கு முன்வந்தால் கைத்தறித் துணிகள் போட்டி போடுவதற்கு எந்த அளவிற்குக் கஷ்டம் இருக்கிறதோ அந்தக் கஷ்டத்தைப் போக்குவதற்கு வேண்டிய சலுகைகளைப் பணத்தின் மூலமாக மத்திய அரசாங்கம் தருமானால் ஏராளமான சந்தையை உலக நாடுகளில் பெறுவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கும். இதையும் தரவேண்டுமென்று மாநில அரசு தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வருகிறது என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இதற்கு மாநில அரசு அதிகமாக பல கோடிக் கணக்கான ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தாலும், 10 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருந்தாலும், இரண்டு மடங்கு ஒதுக்கியிருந்தாலும், இந்தச் சலுகையைப் பொறுத்த அளவிற்கு பொதுவான ஏற்றுமதி என்ற கொள்கை இல்லாமல் அந்த அடிப்படையில் இல்லாமல் கைத்தறித் துணிக்குத் தனி திட்டமிட்டு அதிகமான சலுகை, உதவித் தொகை தந்தால் ஏற்றுமதியில் உள்ள போட்டியைச் சமாளிக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. செ. மாதவன்]

கைத்தறித் துணிகளைப் பொறுத்த அளவிற்கு இந்த விஷயங்க ளெல்லாம் நிறைவேற்றப்படுமானால் தமிழ்நாடு கைத்தறித் துறைப் பொறுத்த வரையில் நிரந்தரமான பரிகாரத்தைப் பெற்றுவிட முடியு மென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மாநில அரசின் சார்பில் நம் சக்திக்கேற்றவாறு கூட்டுறவுக் கடன் தொகை அளித்து விற்பனையை உயர்த்துவதற்குப் பாடுபடுகிறது. தீபாவளிக்கு நிச்சய மாக ஏராளமான உற்பத்தியைப் பெறுகிற அளவிலேயும், விற்பனை யில் வெற்றி பெற்றிடவும் முடியுமென்று நம்பிக்கை இருக்கிறது. எல்லோரும் இந்தத் துணியை வாங்கவேண்டுமென்பது கொள்கை. ஆனால் இதை ஆதரிக்கிற நாம் எத்தனை பேர் வாங்குகிறோம், உடுத்து கிறோம் என்பது சந்தேகத்திற்குரிய பிரச்சினை; இப்போது புதிய ரகங் களைக் கொண்டுவந்திருக்கிறோம். அருமையான சட்டைத் துணி இப்போது கைத்தறித் தறியில் கிடைக்கிறது. கைத்தறித் துணியை ஆலைத் துறைத் துணிபோல மெர்சிரைஸ்டு செய்து அந்த திட்டத்தில் வெற்றி பெற்றிருக்கிறோம். 25 லட்ச ரூபாய் அளவிலே ஈரோட்டிலே திட்டம் போடப்பட்டு கைத்தறித் துறையிலே உற்பத்தி செய்கிற அருமையான சட்டைத் துணிகளைச் சந்தைக்குக் கொண்டுவந்திருக் கிறோம்.

கனம் அங்கத்தினர்கள் இதையெல்லாம் பார்த்து இதற்காகப் பிரச்சாரம் செய்யவேண்டும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நாம் செய்தோம். அவ்வளவு ஆர்வத்தோடு இப்போது மக்களிடத்தில் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், மக்கள் பிரதிநிதிகள் பிரச்சாரம் செய்வ தாக எனக்குத் தெரியவில்லை. மக்கள் பிரதிநிதிகள் இந்த விற்பனையை அதிகமான அளவில் செய்வதற்குப் பிரச்சாரத்தில் ஈடுபடவேண்டு மென்று நான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன். அதே போல உற்பத்தி செய்கிற சட்டைகளை மாற்றாரோடு போட்டி போடும் வண்ணம் புதிய ரகமாக உற்பத்தி செய்கிறோம். கைத்தறியில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணியை ஆலையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணியைப்போல சந்தையில் விட்டிருக்கிறோம். அதற்கு அதிகமான கோரிக்கை இருக்கிறது. நம் மாநிலத்தில் இப்படி சட்டை உற்பத்தியை ஏராளமாகப் பெருக்கியிருக்கிறோம் என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இப்படி கைத்தறியில் உற்பத்தி செய்யப்படுகிற துணிகளுக்கு ஏராளமான கிராக்கி இருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இவைகளைத் தமிழ் நாட்டில் விற்கிறோமாவென்ற அச்சம் ஏற்படுகிறது. காதியோடு இந்த கைத்தறித் துறையும் இணைந்து ஏராளமாக உற்பத்தி செய்தா லும் வாங்குகிற மனப்பக்குவம் தமிழ்நாட்டில் அதிகமாகப் பெருகு

[திரு. செ. மாதவன்] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

வதற்கு இந்த வாதம் பூரணமாகப் பயன்படும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையைப் பொறுத்த அளவிற்கு அரசுக்கும், எதிர்க்கட்சிகளின் தலைவர்களுக்கும், நாட்டு மக்களுக்கும் கருத்து வேறுபாடு இருப்பதாகக் கருதவில்லை. எல்லோருமே சேர்ந்து இந்தத் துறையை வலுப்படுத்த வேண்டும், இதற்கு அதிகமான சலுகைகளைத் தரவேண்டுமென்று இந்த முறையில் இந்த தீர்மானத் தினுடைய நோக்கத்தை இந்த அரசாங்கம் பூரணமாக ஏற்றுக் கொள்கிறது. நான் சொன்ன யோசனைகளை நிறைவேற்றினால் இன்னும் சிறப்பாக நிறைவேற்றப்பட்டு விடும். இந்த விவாதத்தில் சொல்லப்பட்ட நல்ல கருத்துக்களுக்கேற்ப அரசு செயல்படும் என்ற உறுதியைக் கூறி இந்தத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்த அளவிற்கு இதை அவர் திரும்பப் பெறுவார் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. இதை திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டு அரசாங்கத்தின் திட்டங்களை நிறைவேற்ற உதவி செய்யுமாறு கூறி உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, I was expecting the Hon. Minister to give some information about the 3,000 persons who are on hunger-strike—telegrams have been received here by Leaders of Opposition Parties and Government also would have received. I want to know whether Government will be able to tell us what concrete steps have been taken about the alarming situation which is snow-balling in Salem district just now.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நான் முன்பே விளக்கிச் சொன்னேன். இது சேலம் மாவட்டம் சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினை மட்டுமல்ல. எல்லா மாவட்டங்களிலும் உள்ள பிரச்சினை. உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். நான் முன்னாலேயே எடுத்துக் காட்டியபடி தீபாவளிப் பண்டிகையை முன்னிட்டு இரண்டு கோடி ரூபாய் அளவிற்கு வாங்க முடிவு செய்திருக்கிறோம். நிச்சயமாக இந்தத் திட்டம் நிறைவேறுமானால் இந்தப் பிரச்சினையெல்லாம் தீர்க்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.

திரு. இ. எஸ். தியாகராசன் : தலைவரவர்களே, கூட்டுறவிற்கு அப்பால் இருக்கிற நெசவாளர்களுக்கு என்ன செய்யப் போகிறார்கள் என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. செ. மாதவன் : நம்முடைய கொள்கை நிரந்தரமாகக் கூட்டுறவுத் துறையிலே எல்லா நெசவாளர்களும் வரவேண்டுமென்று முயற்சித்தால்தான் வெற்றி பெற முடியும். ஃபினான்ஸ் பொறுத்த அளவிற்கு ஹேண்ட்லரம் ஃபினான்ஸ் கார்ப்பரேஷன் மூலமாக உதவி செய்து வருகிறோம்.

1972 ஆகஸ்ட் 17]

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவரவர்களே, நான் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தின் பேரில் 15 பேர் வரையிலும் தங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இது சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சரவர்களும் சர்க்காருடைய நிலைப்பற்றி விவரமாகவும், விரிவாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஆனால், நான் ஆரம்பத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புவது, இந்தத் தீர்மானத்தை நான் பிரேரேபிக்கிறபோது ஒரு 4, 5 முக்கியமான விஷயங்களை வற்புறுத்தினேன். அவைகள் எதற்குமே பதில் கிடைக்கவில்லையென்பதை நான் ரொம்ப வருத்தத்தோடு சொல்லிக் கொள்வேன்.

முதலாவதாக, இந்த இலாகா தமிழ்நாட்டிற்கு முக்கியமான ஒரு இலாக்காவாக இருக்கிறபோது, எப்படி பின் தங்கிய வகுப்பினருக்கு தனியாக ஒரு அமைச்சரைப் போட்டிருக்கிறோமோ அதே மாதிரி கைத்தறித் தொழில், தொழிலாளர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகத் தனி அமைச்சர் இருக்கவேண்டும். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய அமைச்சரவர்கள் திறமையுள்ளவர்தான். ஆனால் கைத்தறிக்குமட்டும் அவர் பொறுப்பல்ல. தொழில் சம்பந்தப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும், சட்டத் திற்கும், சிறைக்கும், இப்பேர்ப்பட்ட பல இலாகாக்களை வைத்துக் கொண்டிருப்பவர். இதைப்பற்றிக் கவனிக்க முடியவில்லை, இந்த ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னேன். இது சம்பந்தமாகப் பதில் எதுவும் வந்ததாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

இரண்டாவதாக, மத்திய சர்க்கார் அகில இந்திய கைத்தறி போர்டில், பண்டித ஜவகர்லால் நேரு இருந்த காலத்தில் டி. டி. கிருஷ்ணமாச்சாரி அதிகப் பங்கு வகித்தார்கள். இப்போது அந்த அளவுக்கு அக்கறை எடுத்துக்கொள்ளவில்லை என்று அகில இந்திய ஸ்தாபனம் கூறுகிறது. அதேமாதிரி நமது தமிழக அரசாங்கம்கூட இன்றைக்குத் தமிழ்நாட்டிலே அமைத்திருக்கிற போர்டில் எந்த அளவுக்குப் பங்கு எடுத்துக்கொள்கிறது என்று கேட்டிருந்தேன். அதற்கும் அமைச்சரவர்களின் விளக்கத்தில் பதில் இல்லை.

அடுத்து, கைத்தறி என்று சொல்லும்போது வெறும் சாதாரணப் பருத்தி நூல் மட்டுமல்ல. ரயான், பட்டு நூல்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன என்று சொன்னேன். அதிலும் குறிப்பாக காஞ்சிபுரம், தஞ்சாவூர் மாவட்டம் ஆகிய இடங்களில் உள்ளவைகளைப்பற்றி, பட்டியல் கொடுத்து, இந்த இந்த இடத்தில் எல்லாம் இப்போது பட்டுத்துணி உற்பத்திச் செய்கிறார்கள். இவைகளுக்கு எல்லாம் இன்றைக்கு அதிகமான மார்க்கெட் இருக்கிறது. அதற்கு அரசாங்கம்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது என்பதை அறிய விரும்புவதாகவும் கேட்டிருந்தேன். அதற்கும் பதில் சொல்லவில்லை.

அதேமாதிரி நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் 10½ கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக நாம் ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது நம்முடைய முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். இந்த ஆண்டு 2½ கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்றாலும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே ஒதுக்கப்பட்ட 10½ கோடி ரூபாயும் செலவிட முடியாது; அதற்குரிய திட்டம் நம்மிடம் இல்லை என்பதை நான் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். தக்கமுறையில் அந்த பணம் முழுவதும் பயன்படும் வகையில் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டுமென்று என்னுடைய தீர்மானத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தேன். திட்டமிட்ட முறையில் தொழிலைப் பாதுகாக்கவும், தொழிலாளர்களைப் பாதுகாக்கவும் தேவையான சட்ட நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும். அதற்கு ஒரு தனி மசோதாவைக் கூட கொண்டு வருவதற்கு வாய்ப்பு உண்டு. அப்படிக் கொண்டுவரும்போது மத்திய சர்க்காரின் சம்மதத்தோடு கைத்தறித்தொழில் பாதுகாப்புச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டால் எந்த அளவுக்கு இந்த அரசுக்கு அக்கறை இருக்கிறது என்பதைக் காட்ட முடியும். கைத்தறித் தொழிலில் அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவு அக்கறை இருக்கிறது என்பதை நாமும் அறியமுடியும்.

தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், இன்றைக்கு ஓட்டல் தொழிலாளர்கள், சாதாரணமாக இருக்கக்கூடிய கடை சிப்பந்திகள் இவர்களுக்கு எல்லாம் பாதுகாப்பு அளிக்கின்ற முறையில் முதன் முதலாக ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தது தமிழ்நாடுதான். அந்தச் சட்டத்தை முன்னோடியாகக்கொண்டு, உத்தரப்பிரதேசத்திலும், பஞ்சாபிலும் அம்மாதிரியான சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். அதேமாதிரி கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினையிலும் ஒரு சட்டத்தைக் கொண்டுவரக்கூடிய சக்தி தமிழ்நாட்டுக்குத்தான் உண்டு. காரணம், இந்தியாவில் இருக்கிற கைத்தறித் தொழிலாளர்களில் கால் பகுதி தமிழகத்திலுமட்டும் இருக்கிறார்கள். அமைச்சரவர்கள் கொடுத்த புள்ளிவிபரங்களைப் பார்த்தாலும் 5½ லட்சம் தறிகள் தமிழகத்தில் உண்டு. 20 லட்சம் பேர் அந்தத் தறிகளை நம்பி வாழ்கிறார்கள். அப்படி இருக்கிற இந்தத் தொழில் சம்பந்தமாக இந்த அரசாங்கத்திற்கு அக்கறை இருக்குமானால், அதற்கு ஒரு தனி மசோதாவைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதைப்பற்றியும் அமைச்சரவர்களின் பதிலை எதிர்பார்த்தேன். ஒரு பதிலும் கிடைக்கவில்லை.

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

பொதுவாக கைத்தறித் தொழிலைப்பற்றி எல்லாப் பகுதியிலுள்ள மாண்புமிகு உறுப்பினர்களும் தங்களுடைய கவலையைத் தெரிவித்தார்கள்; அக்கறையைக் காட்டினார்கள். ஆனால் அதைத் தீர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளை யாரும் கூறவில்லை. நான் கொடுத்திருக்கிற ஆலோசனையே எந்தவிதமான அபிப்பிராயமும் சொல்லவில்லை என்பதைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அதேநேரத்தில் அமைச்சரவர்கள் கூறியவகைகளில் இரண்டொரு விஷயங்களை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். குறிப்பாக லோன் சம்பந்தமாக இன்றைக்கு ரிசர்வ் பாங்கு போட்டிருக்கிற நிபந்தனைகள் இருக்கின்றனவே, அந்த நிபந்தனைகள் சிறிதளவு மாற்றப்பட்டாலும் இன்றைக்கு கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் ஓரளவாவது பயனடைவார்கள் என்பதை, மத்திய சர்க்காரை எதிர்க்கும் வகையில் பரமக்குடி கைத்தறி நெசவாளர்கள் ரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்தியதிலிருந்து நாம் அறிவோம். அவர்கள் கோரிக்கையை வலியுறுத்த ஒரு தூதுகோஷ்டியை அனுப்பலாம். அதற்கு வேண்டிய வழிவகைகளைச் செய்யலாம்.

அடுத்தபடியாக, “எக்ஸ்போர்ட் ப்ரமோஷன் கார்ப்பரேஷன்” என்று இங்கே ஒரு ஸ்தாபனம் இருக்கிறது. அதை எந்த அளவுக்கு நாம் பயன்படுத்திக்கொள்கிறோம் என்று நான் அறிய விரும்பினேன். அதற்கும் எந்தவிதமான விளக்கமும் கொடுக்கவில்லை.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயம். கைத்தறி பூராவும் கூட்டுறவுத் துறையில் வரவேண்டும் என்று அமைச்சரவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு கூட்டுறவுத் துறையிலே இருக்கின்ற பல சங்கங்கள் மூடப்படுகின்றன. மூடிய சொசைட்டிகளை திறந்தால் போதுமென்ற கோரிக்கைகள்தான் இன்றைக்கு கைத்தறித் தொழிலாளர்களிடமிருந்து அரசாங்கத்திற்கு வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதை வலியுறுத்தித்தான் செங்கப்பட்டி, பரமக்குடி, சைதாப்பேட்டை, சேலம் ஆகிய இடங்களில் கைத்தறித் தொழிலாளர்கள் இயக்கம் நடத்துகிறார்கள். அவர்கள் இயக்கம் பூராவும் இதுவரையிலும் “உண்ணு விரதம்” என்பதற்கு மேல் போகவில்லை.

கைத்தறித் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்தவரையில், அவர்கள் பாதுகாப்புக்கு ஒரு சட்டம் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருந்தேன். ஆனால் என்ன ஏற்பட்டது? குறைந்தபட்ச சம்பளம் நிர்ணயிக்கப் படுவதற்கு ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கமிட்டி தனது அறிக்கையை அளித்தவுடன் அதுபற்றி, நடவடிக்கை எடுக்கப்

[திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி] [1972 ஆகஸ்ட் 17]

படும் என்று பட்ஜெட் விவாதத்தில் முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் தவறுதலாக அப்படிச் சொல்லிவிட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அந்தக் கமிட்டி இப்போதுதான் அமைக்கப்படவிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டியில் யார் யாரை உறுப்பினர்களாக நியமிக்கலாம் என்று இப்போதுதான் ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்ட பிறகு, அது சிபாரிசு செய்த பிறகுதான் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மதுரை மாவட்டத்தில் கோவாப்பரேட்டிவ் பேசிசில், பப்ளிக் செக்டாரிலே ஒரு நிறுவனத்தை ஏற்படுத்தி, முதலில் அரசாங்கமே அதற்கு பூரா பங்குத் தொகையும் கொடுத்து நடத்துவது என்று முடிவு செய்திருப்பதாக அறிகிறேன். அது நல்ல ஆலோசனை; வரவேற்கத்தக்கது. இந்த இடத்திலே நான் ஒன்றைக் குறிப்பிடலாம் என்று நினைக்கிறேன். இப்போது அமைச்சரவர்கள் கொடுத்திருக்கிற புள்ளிவிபரத்தைப் பார்த்தால், ஒவ்வொரு நேரத்திலும், ஒவ்வொரு இடத்திலும் வெவ்வேறுவிதமான புள்ளிவிபரங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இப்போது 48½ கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள கைத்தறித் துணி உற்பத்தியாகிறது என்று சொன்னார்கள், ஒரு எக்சிபிஷனுக்கு நான் போயிருந்தபோது ஆண்டு ஒன்றுக்கு 60 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள 40 கோடி கெஜம் துணி உற்பத்தியாகிறது என்று சொன்னார்கள். இங்கே 10 கோடி கெஜம் துணி உற்பத்தியாகிறது என்று சொன்னார்கள். எது சரியானது என்று தெரியவில்லை. முக்கிய விஷயம் என்னவென்றால் 50 கோடி ரூபாய்க்கு உள்ளிட்டத்தான் நம்முடைய உற்பத்தி இருக்கிறது. அப்படியானால், இந்தத் தொழிலைப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற கருத்து அரசாங்கத்திற்கு இருக்குமானால் என்னுடைய ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இந்த 50 கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சரக்குக்கு 50 கோடி ரூபாய் தேவை இல்லை. மத்திய சர்க்கார் கொடுக்கக்கூடிய, டிரெயினிங், வீடு கட்டுவதற்கு, பங்குத்தொகை—என்று கொடுக்கக்கூடிய பணத்தைப் போன்று கைத்தறித் தொழிலுக்கும், எப்படி கல்விக்கு 91 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறோமோ அதைப்போன்று கைத்தறித் தொழில் பாதுகாப்புக்கு என்று 20 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கினால் கைத்தறித் துணிகள் தேக்கத்தை நாம் சமாளிக்க முடியும். அதைச் சிந்தித்து, தீர்வு காணவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் ஆரம்பத்திலே இந்த விஷயத்தை வற்புறுத்திச் சொல்லவில்லை. மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுரேந்திரன் அவர்கள் இதைக் கொஞ்சம் தொட்டுப் பேசினார்கள். எல்லாவற்றையும் கொள்முதல் செய்ய

1972 ஆகஸ்ட் 17] [திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி]

வேண்டும் என்று சொல்லும்போது பொறுப்போடு, தமிழகத்திலே இருக்கின்ற நிலைமையை வைத்துதான் நாம் செய்ய முடியும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் இந்த விஷயத்தை மீண்டும் ஒருமுறை வலியுறுத்துகிறேன்.

அடுத்தபடியாக இன்னொரு விஷயத்தையும் கூற விரும்புகிறேன். தமிழகத்திலேதான் அன்றைக்கு இராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருந்தபோது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், அருப்புக் கோட்டையில் கைத்தறி நெசவாளர்கள் கரை போட்ட வேட்டியும், கலர் புடவைகளும் கைத்தறித் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென்று போராட்டம் நடத்தி, கைது செய்யப்பட்டார்கள். நான் நாடாளுமன்றத்தில் இருந்தபோது அது சம்பந்தமாக சட்டம் இயற்றப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்; சட்டத்தை எடுத்துக் காட்டினார்கள். அந்தச் சட்டத்தை மீறுகிற வகையில்தான் பல மில்காரர்கள் இருக்கிறார்கள். எப்படி என்றால் வேட்டியை மில்லிலே நெய்துவிட்டு, கடைசியில் கோடுபோட்டுவிடுகிறார்கள். வெள்ளைப் புடவைகளை உற்பத்தி செய்துவிட்டு, பின்னால் அதற்குச் சாயம் கொடுத்துவிடுகிறார்கள்.

evasion has become a part of us. அதற்கு நாம் என்ன செய்வது? இதைக் கொஞ்சம் கவனித்து, சில காரியங்களாவது உடனடியாகச் செய்யவேண்டுமென்று மீண்டும் ஒரு முறை கேட்டுக் கொள்கிறேன். நான் அரசியலுக்குள் புக விரும்ப வில்லை. ஆயினும் சொஸைடிகள் என்கிறபோது அதில் அரசியல் புகுந்துவிடுவதும், இன்னார் தலைமையில் இயங்கக்கூடிய சொஸைடி என்றால் லோன் கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் கிடைக்காது என்கிற நிலைமை வளர்வதும் வேதனைக்குரிய விஷயம். அவற்றைப் பற்றி எல்லாம் விவரங்கள் இருக்கின்றன என்றாலும் நான் என்னுடைய தீர்மானத்தின் மீது அவற்றைப் புகுத்த விரும்பவில்லை, எவ்வித பாடு பாடும் இன்றி சர்க்கார் கருராக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும்.

இன்றைக்கு இந்தத் தீர்மானத்தின்மீது பலவிதமான கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டது போற்றத்தக்கது. பதினைந்துபேர் பேசியிருக்கிறார்கள். நான் போட்டுக்கொடுத்த அஸ்திவாரத்தின் சில பகுதியை தான் அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்தார்கள். இந்த கைத்தறித் தொழில் சம்பந்தப்பட்டவரை ஒட்டுமொத்தமாக பார்க்கிற ஒரு நிலை இந்த அரசினிடத்தில் இல்லை. விவாதத்தின் முழு அம்சத்தையும் பார்த்தால் சொன்னவற்றுக்குள்ளேயே நான் திரும்பிப் புகும் நிலை வரும். அது இல்லாமல்

[1972 ஆகஸ்ட் 17]

“This House is of opinion that suitable Legislation be introduced and passed at an early date for protection of the Handloom Sector and for enforcing the rights of Handloom Weavers”.

என்பதாக நான் கொடுத்துள்ள தீர்மானத்தை வலியுறுத்தி அமர் கிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு தோல்வியுற்றது.

MR. SPEAKER: Next is 'Nationalisation of Industrial Houses'.

THIRU K. T. K. THANGAMANI: I am not moving that Resolution, Sir.

(ஆ) அரசுப் பணிகளுக்கான வயது வரம்பு.

* திரு. க. சுப்பு : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, “அரசுப் பணி களில் அமர்த்தப்படுவதற்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ள வயது வரம்பை 25 என்பதிலிருந்து 30 ஆக உயர்த்த வேண்டுமென இம்மன்றம் அரசுக்குப் பரிந்துரை செய்கிறது” என்கிற என்னுடைய தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. ஆ. கு. சுப்பையா : நான் இந்தத் தீர்மானத்தை வழிமொழி கிறேன்.

திரு. க. சுப்பு : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பிரச்சினை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நாம் இதை சமூக நீதியின் அடிப்படையில் அணுக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்றையதினம் வேலையற்ற பட்டதாரிகள் பல்லாயிரக்கணக்கில் இருக்கிறார்கள். படித்து, பட்டம் பெற்று, வேலை தேடி அலை அலை யாக அலைந்து வேலை கிடைக்காத நிலையில் மனவேதனையோடு இருக் கிறவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் வேலை வேண்டுவோர் கழகம் என்கிற பெயரில் அங்கங்கே சங்கங்கள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலும் கூட ஆளும் கட்சிக் காரர்கள் நுழைவின் காரணமாக அவைகள் உடைக்கப்பட்டு வேலை வேண்டுவோர் முன்னேற்றக் கழகம் என்றும் சில மாற்றி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இந்த அளவில்தான் முன்னேற்றம் இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் நாட்டில் படித்து, வேலைசெய்ய விருப்பம் உடைய வர்களுக்கு வேலை கொடுக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் அரசு இல்லை.